

Akademia Przedszkolaka

Adriana Jankowska

**Wierszy Juliana Tuwima
słuchamy,
bawimy się, uczymy
i wyobraźnię poruszamy**

ABC Gniezno

Akademia Przedszkolaka

Wierszy Juliana Tuwima
śluchamy,,
bawimy się, uczymy
i wyobraźnię poruszamy

Autor: Adriana Jankowska

Redaktor wydania: Sylwia Benke

Korekta: Sylwia Benke

Skład i opracowanie graficzne: Joanna Bianga

Projekt okładki: Joanna Bianga

Zdjęcia: © pixabay.com, depositphotos.com

Wydawca:

ABC Gniezno

ABC Gniezno

Sylwia Benke

Al. Reymonta 26

62-200 Gniezno

tel. 504 057 010

biuro@abcgniezno.pl

ISBN 978-83-966439-5-7

Wydanie I

Copyright© 2026 ABC Gniezno Sylwia Benke

Publikacja jest chroniona przepisami prawa autorskiego. Wykonanie kserokopii lub powielanie inną metodą oraz rozpowszechnianie bez zgody wydawcy w całości lub części jest zabronione i podlega odpowiedzialności karnej.

SPIS TREŚCI

Scenariusz 1	Piszemy, gramy, tworzymy – z abecadłem się bawimy! wiersz „Abecadło” Praca plastyczna: Moje inicjały	4 7
Scenariusz 2	Jak być zdrowym? – to ważna sprawa. Zasady zdrowia poznać pomoże nam zabawa! wiersz „Raz – dwa – trzy!” Praca plastyczna: Recepta na zdrowie – kolaż	8 12
Scenariusz 3	Z rachowaniem kaczki kłopot miały, lecz dzieci temu wyzwaniu świetnie podołały wiersz „Trudny rachunek” Praca plastyczna: Kaczuszki płyną gęsiego	13 17
Scenariusz 4	By lepiej widzieć na nos się je zakłada, gdy je ktoś zgubi wyzwanie to nie lada wiersz „Okulary” Praca plastyczna: Kolorowy świat	18 22
Scenariusz 5	Każdy jakiś zawód ma, gdy urosnę, wybiorę go i ja! wiersz „Wszyscy dla wszystkich” Praca plastyczna: Projektant mody i krawiec	23 27
Scenariusz 6	Witaminy mają, o nasze zdrowie dbają – my warzywa znamy i chętnie je zjadamy wiersz „Warzywa” Praca plastyczna: Warzywa na grządce	28 32
Scenariusz 7	Gdy do lokomotywy ktoś wagonów doda, pociągiem czeka nas przygoda wiersz „Lokomotywa” Praca plastyczna: Lokomotywa i wagony	33 38
Scenariusz 8	Razu pewnego ptaki się spotkały, bo ważne sprawy omawiać miały wiersz „Ptasie radio” Praca plastyczna: Barwne piórka	39 44
Scenariusz 9	Długa trąba, wielkie uszy, ziemia drży, gdy się poruszy wiersz „Słoń Trąbalski” Praca plastyczna: Słoń	45 51
Scenariusz 10	Gdy sam rady już nie dajesz, o pomoc prosisz i ją dostajesz wiersz „Rzepka” Praca plastyczna: Rzepka	52 59

SCENARIUSZ 1

Piszemy, gramy, tworzymy – z abecadłem się bawimy!

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy: zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Abecadło”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- kształtowanie umiejętności uważnego słuchania,
- utrwalenie poznanych liter,
- nauka kreślenia liter,
- rozwijanie słuchu fonematycznego,
- poszerzanie słownika biernego i czynnego,
- rozwijanie wyobraźni.

Cele szczegółowe – dziecko:

- wie, na jaką literę rozpoczyna się jego imię,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Abecadło”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- wyjaśnia, co znaczy słowo „abecadło”,
- zna swoje imię i nazwisko,
- potrafi wymienić pierwszą literę swojego imienia i nazwiska,
- odpowiednio reaguje na polecenia Nauczycielki w zabawie,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie,
- kreśli palcem litery drukowane,
- konstruuje litery z klocków,
- wymienia wyrazy na zadaną literę,
- potrafi wyróżnić pojedynczą głoskę na początku wyrazu,
- porusza się w sposób swobodny oraz zgodnie z instrukcją,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 1, wiersz Juliana Tuwima „Abecadło”, plansze (karty) z małymi i wielkimi literami występującymi w wierszu (I, i, H, h, B, b, A, a, O, o, P, p, T, t, L, l, U, u, S, s, R, r, W, w, M, m), plansza z alfabetem, tamburyn, tacki, kasza manna, klocki, duża kostka do gry, odtwarzacz muzyki, nagranie wesołej muzyki.

Przebieg zajęć:

1. „Na jaką literę zaczyna się twoje imię?” – zabawa na powitanie.

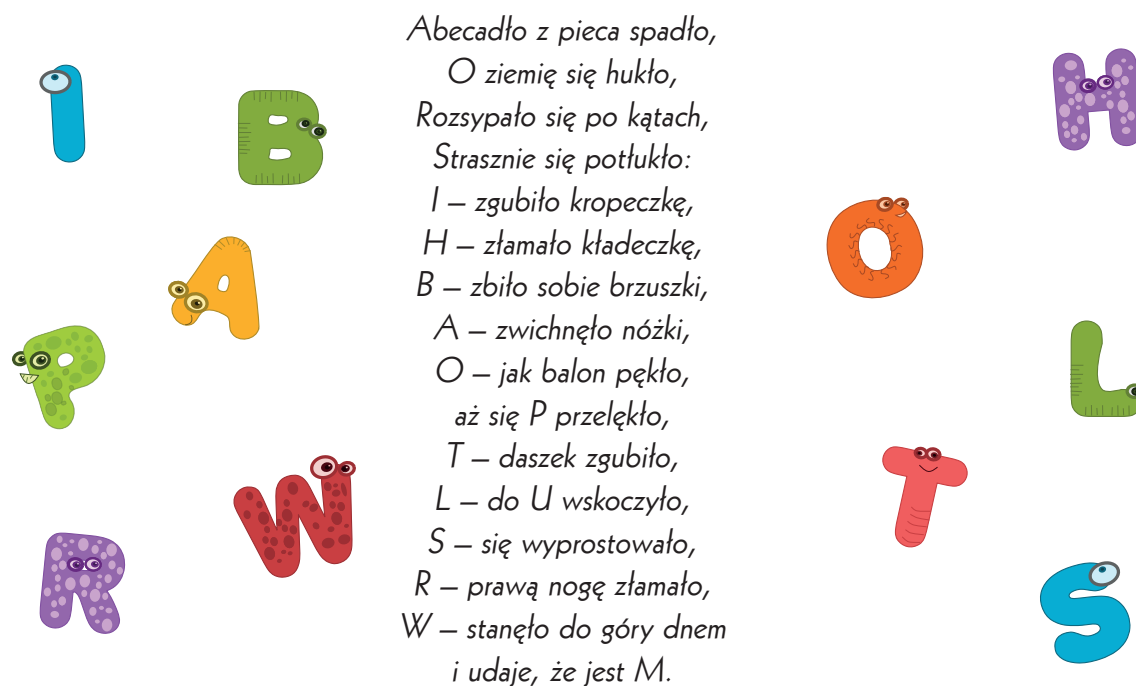
Dzieci stają w kole na dywanie. Nauczycielka wymienia pierwszą literę imion dzieci oraz zadanie do wykonania, np.:

- wszystkie dzieci, których imię zaczyna się na literę „A” skaczą na prawej nodze,
- wszystkie dzieci, których imię zaczyna się na literę „O” klaszczą w dłonie pięć razy,
- wszystkie dzieci, których imię zaczyna się na literę „M” skaczą jak żabki,
- wszystkie dzieci, których imię zaczyna się na literę „B” robią trzy obroty itd.

Dzieci, których pierwszą literę imienia wymieniła Nauczycielka wykonują zadanie. Zabawę kontynuujemy do momentu, gdy każde dziecko wykona zadanie.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Abecadło”.

Dzieci siadają na dywanie. Nauczycielka czyta wiersz i pokazuje dzieciom plansze z poszczególnymi literami:

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- Skąd spadło abecadło?
- Co się z nim stało?
- Co to jest abecadło? (Nauczycielka pomaga dzieciom i wymienia wszystkie litery alfabetu, prezentując je na planszy)
- Jakie litery występowały w wierszu? (Gdy dziecko wymieni literę, Nauczycielka układa ją na dywanie przed dziećmi)
- Czy lubicie czytać wiersze z rodzicami?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Litery rozpoznaję, do kolejki staję” – zabawa orientacyjno-porządkowa.

Nauczycielka gra na tamburynie, dzieci tańczą swobodnie na dywanie. Gdy muzyka cichnie, Nauczycielka wymienia literę spośród liter ułożonych wcześniej na dywanie, a zadaniem dzieci jest ustawić się w kolejce za tą literą. Zabawę powtarzamy do momentu, gdy wszystkie litery zostaną rozpoznane przez dzieci.

5. „Ciała wyginamy, litery przedstawiamy” – zabawa zespołowa.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że każda litera ma inny, wyjątkowy kształt. Następnie mówi, że zadaniem dzieci będzie odwzorowanie liter za pomocą własnych ciał. Nauczycielka dzieli dzieci na zespoły. Każdy zespół ma za zadanie tak położyć się na dywanie, aby uzyskać kształt litery z wiersza, którą otrzyma od Nauczycielki.

6. Wykonanie karty pracy nr 1 „Co tu nie pasuje?”.

7. „Palcem rysowanie to nasze zadanie” – zabawa grafomotoryczna.

Każde dziecko otrzymuje tackę z rozsypaną kaszą. Zadaniem dzieci jest napisać palcem (w kaszy) litery występujące w wierszu, które Nauczycielka zaprezentuje na planszach (kartach). Przy każdej literze Nauczycielka przypomina, co przydarzyło się danej literze w wierszu, a dzieci mają za zadanie narysować ten „wypadek” na swojej tacy.

8. „Litery budujemy, ich kształt zapamiętujemy” – zabawa konstrukcyjna.

Nauczycielka zaprasza dzieci na dywan i prosi je, aby wybrały swoją ulubioną literę z wiersza, ale żeby nikomu o niej nie mówiły. Następnie wysypuje klocki z pudełka, a zadaniem dzieci jest zbudowanie z klocków wybranej przez siebie litery. Pozostałe dzieci zgadują, jaką literę zbudował kolega lub koleżanka.

9. „Kostką rzucamy, wyrazy wymieniamy” – zabawa dydaktyczna.

Każde z dzieci siedzi na dywanie przed zbudowaną przez siebie literą. Nauczycielka tłumaczy, że teraz dzieci będą szukać słów rozpoczynających się na tę literę. Przynosi dużą kostkę do gry. Dzieci kolejno rzucają kostką i wymieniają tyle wyrazów na zbudowaną przez siebie literę, ile oczek wypadnie na kostce.

10. „Skaczemy i kucamy, wszyscy się żegnamy” – zabawa ruchowa na pożegnanie.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że gdy zobaczą literę „A” mają za zadanie podskakiwać, a gdy zobaczą literę „O” – kucnąć, lecz gdy Nauczycielka nie pokaże żadnej z liter, dzieci mają swobodnie poruszać się po sali. Nauczycielka odtwarza wesołą muzykę. Gdy muzyka gra, dzieci poruszają się swobodnie po sali, gdy Nauczycielka podniesie do góry wybraną literę, dzieci reagują odpowiednio do instrukcji.

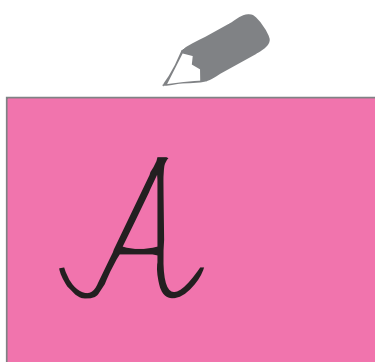

Praca plastyczna*Moje inicjały*

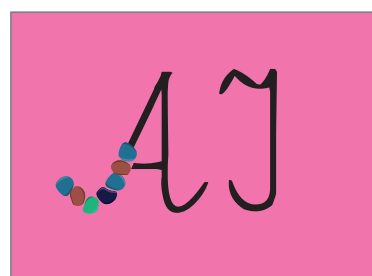
Potrzebne będą: brystol A4 w dowolnym kolorze, ołówek, klej magik, plastikowe nakrętki lub kamyczki.

Wykonanie:

1. Nauczycielka prosi dzieci, żeby wymienili pierwszą literę swojego imienia i nazwiska.

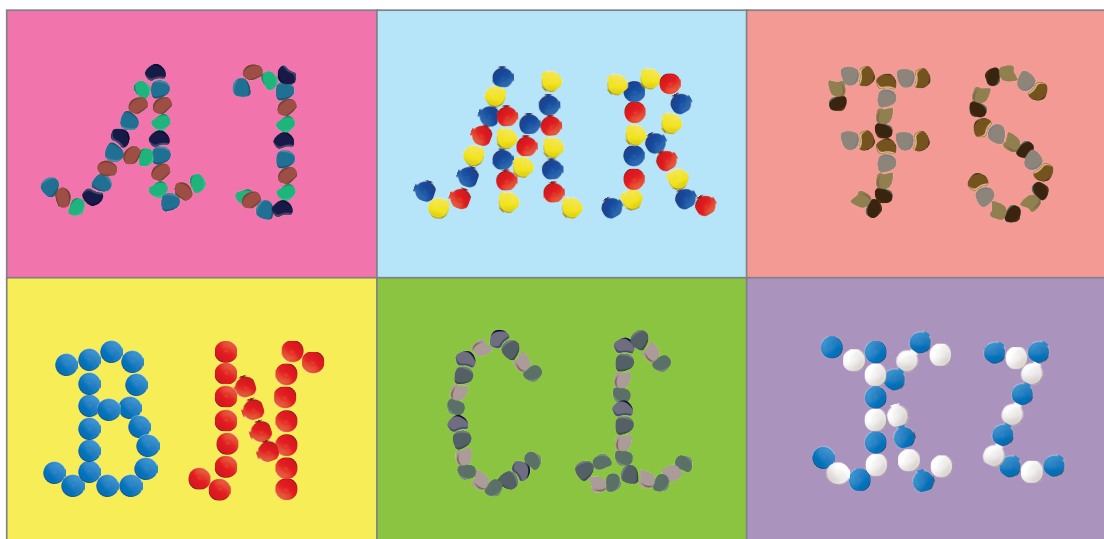
2. Następnie piszemy litery na kartce (młodsze dzieci z pomocą Nauczycielki).

3. Smarujemy litery klejem i wyklejamy plastikowymi nakrętkami lub kamyczkami.

4. Nasze inicjały gotowe.

SCENARIUSZ 2

Jak być zdrowym? – to ważna sprawa. Zasady zdrowia poznać pomoże nam zabawa!

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zająć: około 45 minut

Formy

pracy:

zbiorowa, grupowa

w parach, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Raz – dwa – trzy!”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelnichych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- doskonalenie koncentracji i uwagi na treści wiersza,
- zapoznanie z zasadami zdrowego trybu życia,
- przypomnienie liczebników,
- rozwijanie sprawności fizycznej,
- doskonalenie koordynacji ruchowo-słuchowej,
- kształtowanie nawyków higienicznych,
- rozwijanie sprawności manualnej,
- promowanie zdrowego odżywiania,
- rozwijanie umiejętności kulinarnych.

Cele szczegółowe – dziecko:

- rozpoznaje swoje emocje,
- tańczy w sposób swobodny,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Raz – dwa – trzy!”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- potrafi liczyć w zakresie 10,
- układa obrazki w odpowiedniej kolejności, zgodnie z treścią wiersza,
- odpowiednio reaguje na sygnały dźwiękowe w zabawie,
- zna zasady zdrowego trybu życia,

- uważnie obserwuje doświadczenie i wyciąga wnioski,
- naśladuje ruchy kolegi lub koleżanki,
- rozpoznaje owoce poprzez dotyk i nazywa je,
- zna i wykonuje czynności higieniczne,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie,
- przygotowuje sałatkę owocową,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 2, wiersz Juliana Tuwima „Raz – dwa – trzy!”, plansze z cyframi od 1 do 6, ilustracje przedstawiające zasady zdrowego trybu życia wymienione w wierszu: wstawanie rano z łóżka, mycie się, wycieranie się ręcznikiem, spacer, gimnastyka oraz zdrowe jedzenie, odtwarzacz muzyki, nagranie spokojnej, relaksacyjnej muzyki oraz dźwięku budzika, duża miska z wodą, pieprz mielony, płyn do mycia naczyń, duży worek, owoce na sałatkę, np. jabłka, gruszki, truskawki, banany, maliny, kiwi, opcjonalnie jogurt naturalny, fartuszki dla dzieci, deski do krojenia, nożyki, miseczki, sztucce.

Przebieg zajęć:

1. „Gimnastyczne tańce-wygibańce” – zabawa na powitanie.

Dzieci stają w rozсыpcie na dywanie, tak aby każde dziecko miało możliwość swobodnego poruszania się. Nauczycielka wita wszystkie dzieci i mówi, że powitają się dzisiaj ze swoimi emocjami na sportowo. Następnie wymienia emocje, jakie mogą towarzyszyć dzieciom w przedszkolu. Zadaniem dzieci jest wymyślić i zatańczyć „taniec-wygibaniec”, gdy dana emocja je dotyczy, np.:

- tańczą dzieci, które są dzisiaj senne,
- tańczą dzieci, które są dzisiaj szczęśliwe,
- tańczą dzieci, które nie mają dziś dobrego humoru itp.

Na koniec Nauczycielka zaprasza dzieci do koła na dywanie.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Raz – dwa – trzy!”.

Nauczycielka czyta wiersz, a w trakcie czytania pokazuje dzieciom plansze z cyframi od 1 do 6 i kładzie je na dywanie:

Raz!
Pierwsza rzecz – to wstawać rano!
Dwa!
Kto o krzepkie zdrowie dba,
Ten się długo myje co dzień
Mydłem, szczotką, w zimnej wodzie,
Pluska, pryska, parska, rzy!
Trzy!
Trzyj ręcznikiem suchym ciało,
Żeby aż poczerwieniało.
Spraw mu, bracie, mocne wciery,
Aż we krwi poczujesz skry!

Raz – dwa – trzy!
Cztery!
Gdy chcesz czerstwej nabrać cery,
Żywym, byстрым być jak rtęć,
Wiedz, że sprawią to spacery!
A codziennie rano:
Pięć!
Musisz się gimnastykować!
Ciało w ruch rytmiczny wprowadź,
Ćwicz je prężnie i miarowo,
Bo to pięknie, bo to zdrowo,
A dopiero potem:
Sześć!
Jeść!

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Jakie zasady zdrowego trybu życia zostały wymienione w wierszu?
- Co to jest zdrowie?
- Ile zasad wymieniono?
- Czy uważacie, że to ważne, aby być zdrowym?
- Czy lubicie słuchać wierszy?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Zdrowe nawyki znają wszystkie smyki” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka rozkłada na dywanie, pod planszami z cyframi, ilustracje przedstawiające zasady zdrowego trybu życia wymienione w wierszu (w przypadkowej kolejności): wstawanie rano z łóżka, mycie się, wycieranie się ręcznikiem, spacer, gimnastyka, zdrowe jedzenie. Zadaniem dzieci jest ułożenie zasad w takiej kolejności, w jakiej występowały w wierszu. W tym celu Nauczycielka ponownie czyta wiersz, a dzieci układają obrazki, dopasowując je

do cyfr. Następnie Nauczycielka pyta dzieci, czy pamiętają, jakie są kolejne cyfry po cyfrze 6 – wspólnie przypominają sobie i mówią liczebniki od 1 do 10.

5. Wykonanie karty pracy nr 2 „Zdrowe czy niezdrowe?”.

6. „Poranna pobudka” – zabawa orientacyjno-porządkowa. Nauczycielka przypomina dzieciom, że pierwszą zasadą w wierszu było poranne wstawanie. Następnie pyta dzieci: „Co budzi nas rano?” (budzik). Dzieci kładą się na dywanie

i słuchają spokojnej, relaksacyjnej muzyki. Gdy usłyszą dźwięk budzika, dzieci szybko wstają i robią pięć pajacyków. Zabawę powtarzamy kilka razy, tak aby każde dziecko potrafiło szybko zareagować na sygnał budzika.

7. „Często się myjemy, brudu tu nie chcemy” – zabawa badawcza.

Nauczycielka stawia przed dziećmi miskę z wodą i pyta: „Jak myślicie, dlaczego należy się codziennie myć?”, „Czego używamy do mycia się?”. Nauczycielka wsypuje do miski z wodą pieprz mielony, który swobodnie pływa po powierzchni wody. Zanurza palec w misce, wówczas nic się nie dzieje. Następnie moczy palec w płynie do mycia naczyń i zanurza go w wodzie. W tym momencie pieprz powinien się rozproszyć i odpłynąć od palca. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że brud i bakterie „boją się” płynu, ale również mydła, dlatego zawsze myjąc ręce trzeba je używać.

8. „Gimnastyczne lustro” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że kolejnym bardzo ważnym elementem zdrowia jest ruch i gimnastyka. Dzieci stają w parach naprzeciwko siebie na dywanie, w swobodnej odległości. Zadaniem jednego dziecka jest pokazanie ćwiczeń gimnastycznych, a drugiego dziecka – dokładne odwzorowanie ich. Następnie dzieci zamieniają się rolami.

9. „Higienę ćwiczymy i witaminy tropimy” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka przynosi dzieciom (w worku) różne owoce, np. jabłka, gruszki, truskawki, banany, maliny, kiwi. Zadaniem dzieci jest rozpoznanie owoców poprzez dotyk i nazwanie ich. Nauczycielka pyta dzieci, co znajduje się w owocach i dlaczego warto je jeść. Następnie przypomina dzieciom zasady higieny – przed jedzeniem myjemy ręce, a także produkty, które chcemy zjeść. Dzieci wraz z Nauczycielką wykonują tę czynność.

10. „Sałatka owocowa to potrawa odlotowa” – zabawa kulinarna na pożegnanie.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że umyte owoce posłużą do zrobienia sałatki owocowej. Nauczycielka dzieli dzieci na grupy, rozdaje fartuszki oraz niezbędne przybory kuchenne: deski do krojenia, nożyki, miseczki, sztućce. Następnie przydziela dzieciom zadania: obieranie owoców i krojenie. Nauczycielka przypomina również zasady bezpieczeństwa, udziela wskazówek i pomaga dzieciom w pracy. Po przygotowaniu sałatki dzieci konsumują wspólnie to pyszne i zdrowe danie.

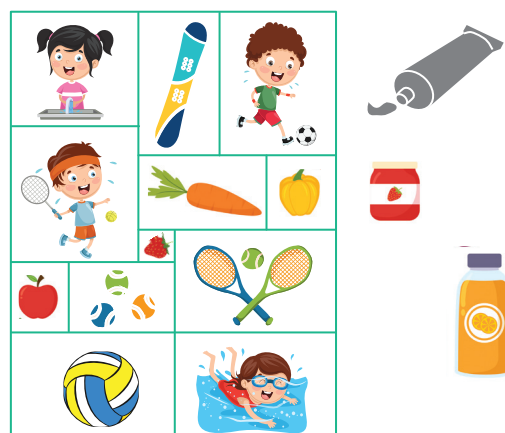
Potrzebne będą: gazety, np. promocyjne gazetki z marketu, biała kartka A4, nożyczki, klej.

1. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że będą robić kolaż i wyjaśnia, na czym polega ta technika.

2. Następnie wycinamy z gazet elementy przedstawiające zdrowe jedzenie, sport, higienę – wszystko, co składa się na nasze zdrowie.

3. Z wyciętych obrazków tworzymy na papierze kompozycję przedstawiającą zachowania prozdrowotne, według własnego pomysłu.

4. Gotowe prace omawiamy wspólnie z dziećmi, tak aby utrwalić zdrowe nawyki.

SCENARIUSZ 3

Z rachowaniem kaczki kłopot miały, lecz dzieci temu wyzwaniu świetnie podołały

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy:

zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Trudny rachunek”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- doskonalenie koncentracji i uwagi na treści wiersza,
- kształtowanie umiejętności matematycznych,
- rozwijanie sprawności fizycznej,
- wspieranie koordynacji ruchowej i równowagi,
- kształtowanie wiedzy o otaczającym nas świecie.

Cele szczegółowe – dziecko:

- ilustruje rymówkę ruchem,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Trudny rachunek”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- potrafi liczyć w zakresie 12,
- odpowiednio reaguje na polecenia w zabawie,
- ustawia się „gęsiego”,
- słucha pogadanki,
- wykonuje ćwiczenia na torze przeszkód,
- układa przedmioty (np. zabawki) w ilości, jaka wypadnie na kostkach do gry,
- rozpoznaje modele monet i banknotów, porządkuje je,
- rozumie, do czego służą pieniądze,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie, bawiąc się „w sklep”,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 3, wiersz Juliana Tuwima „Trudny rachunek”, odtwarzacz muzyki, nagranie wesołej muzyki, plansze ilustrujące dzikie kaczki, np.: krzyżówkę i cyrankę oraz kaczki hodowlane, np.: kaczkę piżmową i kaczkę pekin, ławeczka gimnastyczna, cztery kolorowe obręcze, cztery pacholki, dwie kostki do gry, zabawki dostępne w przedszkolu, modele monet i banknotów, małe kartki, kredki, ołówki, nagranie muzyki relaksacyjnej.

Przebieg zajęć:

1. „Matematyczna wyliczanka” – zabawa na powitanie.

Dzieci stają w kole na dywanie, maszerują w miejscu i wspólnie z Nauczycielką recytują treść rymowanki, wykonując zawarte w nim polecenia:

*Raz i dwa, u nas wszystko gra, (dzieci odliczają na palcach i pokazują kciuk do góry)
teraz trzy, wszyscy skaczemy, (dzieci pokazują trzy palce, a następnie skaczą)
cztery, pięć, sześć, mam ochotę coś zjeść, (dzieci odliczają i głaszczą się po brzuchach)
siedem i osiem, śpiewamy donośnym głosem. (dzieci odliczają i głośno śpiewają „la la la”
na wybraną wspólnie melodię)*

Wyliczankę powtarzamy, tak aby dzieci miały możliwość nauczyć się jej i poprawnie wykonać zawarte w niej zadania. Po recytacji wyliczanki Nauczycielka mówi dzieciom, że już się rozruszały i przypomniaty sobie liczebniki, więc teraz będą uważnie słuchać wiersza i liczyć, bo to będzie trudny rachunek.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Trudny rachunek”.

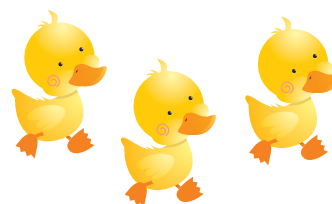
Dzieci siadają na dywanie. Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

*Szły raz drogą trzy kaczuszki,
Grzeczne, że aż miło:
Pierwsza biała, druga czarna,
A trzeciej nie było.*

*Na spotkanie tym kaczuszkom
Dwie znajome wyszły:
Pierwsza z krzaków, druga z sieni,
Trzecia prosto z Wisły.*

*Aż tu jeszcze jedna idzie,
Bardzo wesołutka,
Idzie sobie, podskakuje,
A ta druga – smutna.*

*Siadły wszystkie na ławeczce,
Wtem dziewiąta krzyczy:
„Pięć nas było, a jest osiem!
Kto nas wreszcie zliczy?”*

*Na to mówi jej ta trzecia:
„Sprawa bardzo trudna!
Wysłałam pierwsza, przyszłam szósta,
Teraz jestem siódma!”.*

*I nie mogły się doliczyć,
Nic nie wyszło z tego,
Więc do domu, choć to kaczki,
Wróciły gęsiego.*

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Ile kaczek było w wierszu?
- Czy kaczki potrafiły dobrze liczyć?
- Co to znaczy „iść gęsiego”?
- Czy liczenie bywa trudne?
- Czy lubicie matematykę?
- Czy czytacie wiersze z rodzicami?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Gęsiego idziemy, razem maszerujemy” – zabawa bieżna.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że teraz pobawią się w „kaczki chodzące gęsiego”. Gdy gra wesółą muzyka, wszystkie „dzieci-kaczki” „pływają” swobodnie po „stawie” (dywanie). Gdy muzyka cichnie, zadaniem dzieci jest ustawić się „gęsiego” i tak maszerować dalej w rytm włączonej ponownie muzyki. Zabawę powtarzamy, tak aby dzieci nabrały sprawności w ustawianiu się „gęsiego”.

5. „Kaczka – ciekawy ptak” – pogadanka przyrodnicza.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka pyta dzieci: „Jakim zwierzęciem jest kaczka?”, „Jak jest zbudowana?”, „Co robią kaczki?”. Pokazuje dzieciom plansze z obrazkami dzikich kaczek, np.: krzyżówkę i cyrankę oraz kaczek hodowlanych, np.: kaczkę piżmową i kaczkę pekin, tłumacząc różnice i podobieństwa. Następnie Nauczycielka wspólnie z dziećmi omawia korzyści płynące z hodowli kaczek.

6. „Zwinne kacuszki – tor przeszkód” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka rozkłada w sali elementy toru przeszkód: ławeczkę gimnastyczną, cztery kolorowe obręcze, cztery pacholki i tworzy z nich tor przeszkód. Dzieci udają kacuszki i w taki sposób poruszają się po torze, aby nie dotknąć dywanu (lub podłogi), czyli nie „wykąpać się w stawie”. Zadaniem dzieci jest przejść po ławeczce gimnastycznej, pamiętając o prawidłowej postawie, tak aby zachować równowagę i nie spaść z ławeczki. Następnie dzieci skaczą obunóż przez obręcze gimnastyczne, a na koniec biegają dookoła pacholków.

7. Wykonanie karty pracy nr 3 „Pływające kaczki”.

8. „Ile to jest?” – gra dydaktyczna.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że zagrają w grę „Ile to jest?”. Gra polega na tym, że jedno dziecko rzuca dwoma kostkami, a zadaniem pozostałych dzieci jest policzyć oczka na kostkach, a następnie ułożyć na dywanie tyle przedmiotów, np. klocków, ile oczek wskazują kostki (liczenie w zakresie 12). Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, tak aby wszystkie dzieci miały możliwość wziąć w niej aktywny udział.

9. „W sklep się pobawimy, rachunek zapłacimy” – zabawa tematyczna.

Nauczycielka przypomina dzieciom, że wiersz, który usłyszały nosił tytuł „Trudny rachunek”. Pyta dzieci, czy wiedzą, co to jest „rachunek” i wyjaśnia, że słowo „rachunek” ma wiele znaczeń. Następnie wspólnie z dziećmi omawia, kiedy otrzymuje się rachunek. Po krótkiej rozmowie Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że teraz będą bawić się „w sklep” z zabawkami (mogą być różnego rodzaju zabawki, owoce, warzywa itp.). Wybiera spośród dzieci sprzedawców i klientów. Rozdaje

dzieciom modele monet i banknotów o różnych nominałach, a za towar będą służyć dowolne zabawki znajdujące się w sali przedszkolnej. „Klienci” wybierają towar i płacą, a zadaniem „sprzedawców” jest zapisanie na karteczce „rachunku”, czyli ceny, za jaką „klient” kupił towar i wręczenie go „klientowi”.

10. „Kacze stada” – zabawa ruchowa na pożegnanie.

Nauczycielka odtwarza dzieciom spokojną, relaksacyjną muzykę. Dzieci chodzą swobodnie po sali w rytm muzyki. Następnie Nauczycielka rzuca kostką z wcześniejszej zabawy i wskazuje dzieciom liczbę. Zadaniem dzieci jest ustawić się w grupy (stada), tak aby liczebność każdej grupy była równa liczbie oczek wskazanych przez Nauczycielkę na kostce.

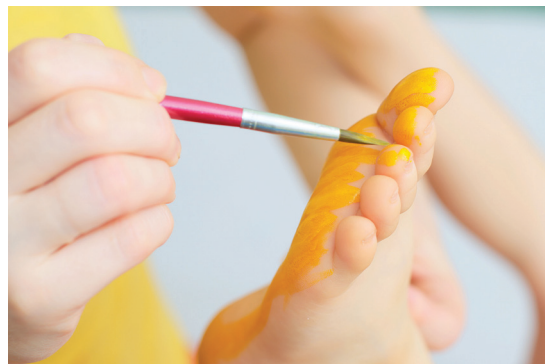

Praca plastyczna*Kaczuszki płyną gęsiego*

Potrzebne będą: farba w kolorze żółtym, czerwonym, czarnym i niebieskim, pędzelek, biała kartka papieru A4, flamastry lub kredki, klej.

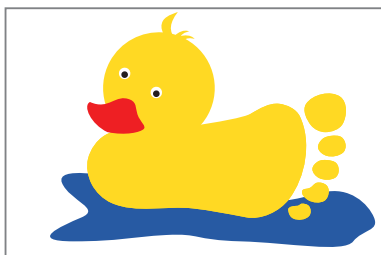
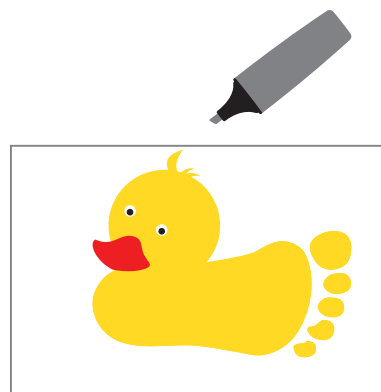
Wykonanie:

1. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że będą na kartkach malować kaczuszki, ale zrobią to nie rękoma, a stopami.

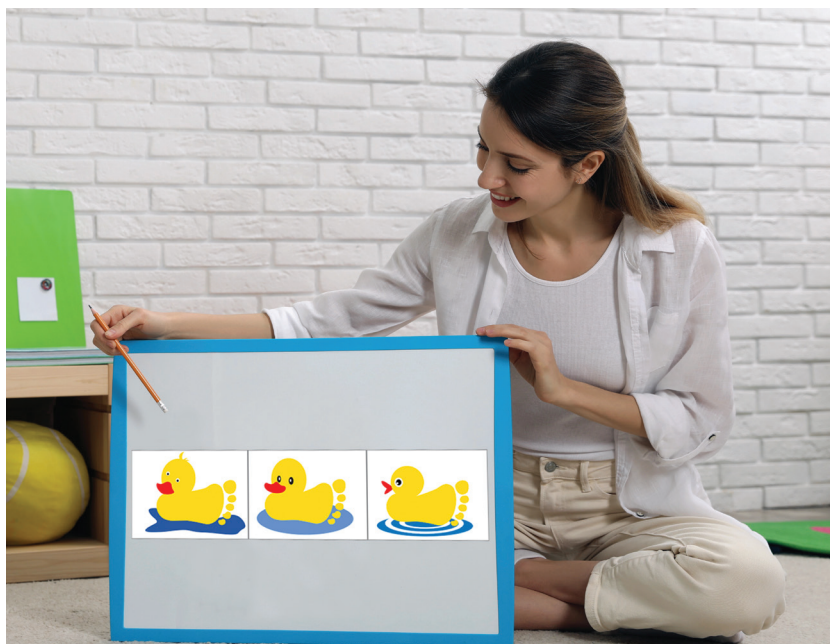
2. Dzieci zdejmują buty oraz skarpetki i malują jedną stopę na żółto, a następnie odbijają ją na kartce papieru.

3. Żółtą farbą malujemy głowę. Dorysowujemy dziób i oczy. Rysujemy też staw, po którym pływa kaczka.

4. Gotowe prace skleamy ze sobą, tak aby kaczuszki płynęły gęsiego.

5. Dzieci z pomocą Nauczycielki przeliczają, ile kaczuszek płynię po stawie.

SCENARIUSZ 4

By lepiej widzieć na nos się je zakłada, gdy je ktoś zgubi wyzwanie to nie lada

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zająć: około 45 minut

Formy

pracy: zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Okulary”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- rozwijanie umiejętności skupienia uwagi na treści wiersza,
- kształtowanie umiejętności aktywnego słuchania,
- rozwijanie słuchu fonematycznego,
- poszerzanie wiedzy o zmysłach człowieka,
- uświadamianie dzieciom konieczności dbania o wzrok (poprzez odpowiednią dietę, prawidłowe oświetlenie, ćwiczenia i relaks oczu, regularne wizyty u okulisty),
- rozpoznawanie liter w zabawie,
- różnicowanie głosek,
- rozwijanie motoryki małej i dużej.

Cele szczegółowe – dziecko:

- zna i wymienia wyrazy rozpoczynające się głoską „o”,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Okulary”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- sprząta i przelicza zabawki,
- klasyfikuje przedmioty (zabawki) do zbioru ze względu na ich wygląd,
- współpracuje z rówieśnikami w zabawie,
- wie o konieczności utrzymania porządku w swoim pokoju,
- głoskuje wyraz „okulary”,
- zna i potrafi rozpoznać literę „o”,
- lepi literę „O” z plasteliny,
- potrafi wyodrębnić głoskę „o” spośród innych głosek,
- odpowiednio reaguje na sygnały Nauczycielki w zabawie,
- zna budowę i działanie oka,
- wie, jakie czynniki mogą wpływać na pogorszenie naszego wzroku, jak dbać o wzrok,

- wykonuje ćwiczenia oczu,
- bierze udział w ćwiczeniach sensorycznych i wyciszających,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 4, wiersz Juliana Tuwima „Okulary”, zabawki dostępne w sali, dwa duże hula-hop, plansza dydaktyczna z wielką i małą literą drukowaną „O”, „o”, plansza dydaktyczna z budową oka, kredki, odtwarzacz muzyki, nagranie szumu fal.

Przebieg zajęć:

1. „Litery o szukamy, wyrazy wymieniamy” – zabawa na powitanie.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka mówi, że tytuł dzisiejszego wiersza rozpoczyna się literą „o”. Pyta dzieci, czy znają jakieś wyrazy na literę „o”. Dzieci wymieniają znane im wyrazy, np.: osa, Ola, okulary, owca, ogórek, obiad, owoc, oko itp. Następnie Nauczycielka pyta dzieci, czy widzą w sali przedmioty zaczynające się na literę „o”. Dzieci wymieniają przedmioty, które zauważają, np.: okno, obraz, ołówek, okulary.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Okulary”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

*Biega, krzyczy pan Hilary:
„Gdzie są moje okulary?”*

*Szuka w spodniach i w surducie,
W prawym bucie, w lewym bucie.*

*Wszystko w szafach przewracał,
Maca szlafrok, palto maca.*

*„Skandal! – krzyczy – nie do wiary!
Ktoś mi ukradł okulary!”*

*Pod kanapą, na kanapie,
Wszędzie szuka, parska, sapie!*

*Szpera w piecu i w kominie,
W mysiej dziurze i w pianinie.*

*Już podłogę chce odrywać,
Już policję zaczął wzywać.*

*Nagle – zerknął do lusterka...
Nie chce wierzyć... Znowu zerka.*

*Znalazł! Są! Okazało się,
Że je ma na własnym nosie.*

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- Jak miał na imię bohater wiersza?
- Co się przydarzyło naszemu bohaterowi?
- Gdzie pan Hilary szukał okularów?
- Czy pan Hilary odnalazł swoją zgubę?
- W jaki sposób nasz bohater odnalazł okulary?
- Czy ktoś z was nosi okulary?
- Czy zdarzyło się wam je zgubić?
- Czy podobał się wam wiersz?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Sprzątamy bałagan” – zabawa ruchowa z elementem klasyfikacji.

Nauczycielka pyta dzieci: „Jak myślicie, dlaczego pan Hilary nie mógł znaleźć swoich okularów?”. Tłumaczy, że: „Gdy mamy bałagan, ciężko jest odnaleźć potrzebne nam rzeczy. Teraz wspólnie pobawimy się w sprzątanie”. Nauczycielka prosi, aby każde dziecko wybrało dwie zabawki i położyło je w dowolnym miejscu na dywanie. Następnie dzieli dzieci na dwie drużyny, np. stosując metodę „co druga osoba wystąpi z szeregu”. Nauczycielka kładzie na dywanie dwa duże hula-hop, po jednym dla każdej drużyny, do których dzieci będą sprzątać wybrane zabawki. Nauczycielka kolejno wydaje polecenia, a zadaniem dzieci jest odnaleźć zabawki o określonym wyglądzie i zanieść je do hula-hop swojej drużyny. Przykładowe polecenia:

- Zbieramy wszystkie pluszowe misie.
- Zbieramy pojazdy.
- Zbieramy lalki.
- Zbieramy zabawki w kolorze czerwonym.
- Zbieramy klocki.

- Zbieramy książki, itd.

Po każdym sprzątaniu Nauczycielka wspólnie z każdą z drużyn przelicza, ile przedmiotów udało im się prawidłowo posprzątać. Na koniec Nauczycielka przypomina dzieciom o konieczności utrzymania porządku w swoim pokoju, w szafie, na biurku, żeby nie było problemu ze znalezieniem potrzebnych rzeczy.

5. „O jak okulary” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie i przypomina, jak brzmiał tytuł dzisiejszego wiersza. Wspólnie

z dziećmi dzieli wyraz „okulary” na głoski. Pyta dzieci, na jaką literę zaczyna się wyraz „okulary”. Nauczycielka pokazuje dzieciom planszę z wielką i małą literą drukowaną „O”, „o”. Następnie zaprasza dzieci do stolików i prosi, aby ulepiły wielką literę „O” z plasteliny w ulubionym kolorze.

6. „Obrót!” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka zaprasza dzieci na dywan. Dzieci stają w rozsypcie, na szerokość rozłożonych rąk, tak aby każde dziecko miało swobodę ruchu. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że będzie wymieniać różne litery alfabetu. Zadaniem dzieci jest uważnie słuchać, bo gdy usłyszą głoskę „o”, ich zadaniem będzie zrobić obrót. Nauczycielka kilkakrotnie wplata głoskę „o” pomiędzy inne wymieniane głoski, mówiąc ją raz głośniejsze, raz ciszej, raz krótko, raz długo.

7. Wykonanie karty pracy nr 4 „Układamy wyrazy”.

8. „Jak działa nasz wzrok?” – pogadanka.

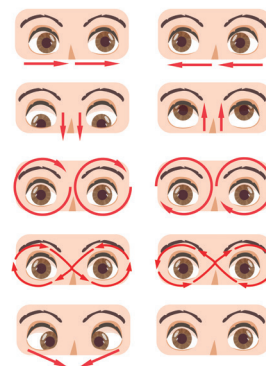
Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka pyta dzieci, czy wiedzą, dlaczego niektóre osoby muszą nosić okulary. Następnie pokazuje dzieciom planszę z budową oka. Opowiada dzieciom krótko o budowie i działaniu oka oraz o tym, jakie czynniki mogą wpływać na pogorszenie naszego wzroku, np. nieodpowiednie oświetlenie (podczas czytania, nauki), długotrwałe patrzenie w ekran telewizora, komputera lub telefonu, niewłaściwa dieta (niedobór witamin), promieniowanie UV (ekspozycja na słońce bez odpowiedniej ochrony, bez okularów przeciwsłonecznych).

9. „Gimnastyka oczu” – zabawa sensoryczna.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że są różne ćwiczenia, dzięki którym nasze oczy będą silniejsze i zdrowsze – teraz dzieci spróbują je wykonać. Nauczycielka rozdaje dzieciom po jednej kredce i udziela instrukcji, np.: „Zamknijcie oczy i spróbujcie poruszać swoimi gałkami ocznymi w prawą i w lewą stronę,

a teraz w górę i w dół. Teraz otwórzcie oczy i weźcie do ręki kredkę, zbliżajcie ją do swojej twarzy, aż dotknie nosa i oddalajcie ją, skupiając swój wzrok cały czas tylko na kredce. Brawo, wasze oczy są wypoczęte i skupione”. Nauczycielka przypomina dzieciom, że aby dbać o oczy należy też regularnie badać wzrok u okulisty.

10. „Szzszsz...” – zabawa relaksacyjna na pożegnanie.

Nauczycielka pyta dzieci, co szumi i zaczyna się na literę „o”? (ocean). Następnie tłumaczy dzieciom, że będą teraz wyobrażać sobie wielki, niebieski ocean. Wszystkie dzieci będą bujać się na boki i „szumieć” jak fale w oceanie. Nauczycielka odtwarza nagranie szumu fal i udziela instrukcji: „Kładziemy ręce na kolanach, bierzemy głęboki wdech i robimy wydech, zamykamy oczy, wyobrażamy sobie ocean, bujamy się na boki jak fale w oceanie”.

Praca plastyczna

Kolorowy świat

Potrzebne będą: brystol A4 w różnych kolorach, ołówek, gumka, nożyczki, kolorowe bibuły, klej, kolorowy brokat.

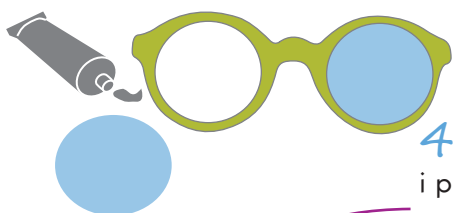
Wykonanie:

1. Nauczycielka przypomina dzieciom, że dzisiejsze zajęcia były o okularach i teraz każde z dzieci wykona swoje wymarzone kolorowe okulary.

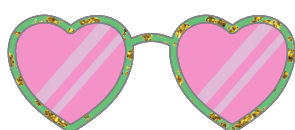
2. Na brystolu w wybranym kolorze rysujemy okulary (bez zauszników) i wycinamy – okulary mogą być okrągłe, kwadratowe, w kształcie serca itp.

3. Wycinamy z okularów środek, czyli „szkiełka”, tak aby zostały same oprawki.

4. Z kolorowej bibuły wycinamy „szkiełka” do okularów i przyklejamy je do oprawek, a następnie ozdabiamy je brokatem.

5. Gotowe! Teraz każde dziecko może patrzeć na świat przez kolorowe okulary.

SCENARIUSZ 5

Każdy jakiś zawód ma, gdy urosnę, wybiorę go i ja!

**Grupa
wiekowa:** 5-6-latki

**Czas trwania
zajęć:** około 45 minut

**Formy
pracy:**

zbiorowa, grupowa

w parach, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Wszyscy dla wszystkich”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- wspieranie aktywnego słuchania,
- rozwijanie pamięci i spostrzegawczości,
- kształtowanie koordynacji ruchowej i sprawności fizycznej,
- rozwijanie sprawności manualnej,
- zapoznanie z wybranymi zawodami,
- ćwiczenie komunikacji niewerbalnej,
- wspieranie prawidłowego i harmonijnego rozwoju sensorycznego,
- rozwijanie kreatywności i planowania.

Cele szczegółowe – dziecko:

- wita się z grupą w określony sposób,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Wszyscy dla wszystkich”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- odpowiednio reaguje na polecenia Nauczycielki w zabawie,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie,
- wypowiada się na podany temat,
- wskazuje zawody wykonywane przez rodziców i osoby z najbliższego otoczenia,
- wyjaśnia, czym zajmuje się osoba wykonująca dany zawód,
- bierze udział w zabawie w kalambury,
- ćwiczy pamięć i spostrzegawczość, dopasowując buty do pary,
- planuje swoją pracę,
- przygotowuje „ciastolinę” (ciasto), wycina z niej kształty foremkami, lepi dowolne figurki,
- uczestniczy w zabawie ruchowej według ustalonych zasad,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 5, wiersz Juliana Tuwima „Wszyscy dla wszystkich”, odtwarzacz muzyki, nagranie wesołej muzyki, papierowa taśma klejąca, karty w formacie A5 z ilustracjami zawodów: lekarz, murarz, krawiec, piekarz, szewc, strażak, policjant, kucharz, fryzjer oraz listonosz, mąka ziemniaczana, olej, woda, folia lub silikonowe podkładki, foremki do ciasta, koperta.

Przebieg zajęć:

1. „Pary szukamy, swoje części ciała witamy” – zabawa na powitanie.

Dzieci stają w rozrypcie na dywanie. Nauczycielka odtwarza wesołą muzykę. Dzieci swobodnie tańczą, poruszają się do dźwięków muzyki. Nauczycielka wydaje instrukcje, np.:

- witają się ze sobą prawe nogi,
- witają się nasze dłonie,
- witają się nasze głowy,
- witają się nasze łokcie itp.

Zadaniem dzieci jest zinterpretować powitanie i przywitać się w określony sposób, za każdym razem wybierając inną osobę.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Wszyscy dla wszystkich”.

Dzieci siadają na dywanie. Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

*Murarz domy buduje,
Krawiec szyje ubrania,
Ale gdzieżby co uszył,
Gdyby nie miał mieszkania?*

*A i murarz by przecie
Na robotę nie ruszył,
Gdyby krawiec mu spodni
I fartucha nie uszył.*

*Piekarz musi mieć buty,
Więc do szewca iść trzeba,
No, a gdyby nie piekarz,
Toby szewc nie miał chleba.*

*Tak dla wspólnej korzyści
I dla dobra wspólnego
Wszyscy muszą pracować,
Mój mały kolego.*

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Jakie zawody zostały wymienione w wierszu?
- Dlaczego, po co ludzie pracują?
- Czy każdy powinien wykonywać jakąś pracę?
- Czy lubicie czytać wiersze z rodzicami?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Murarz buduje mur” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka wybiera dziecko, które będzie „murarzem” i tłumaczy dzieciom zasady zabawy. „Dziecko-murarz” może poruszać się tylko po wyznaczonej (papierową taśmą) linii, która dzieli salę na pół. Pozostałe dzieci są „cegłami”. Ich zadaniem jest przebiegać obok „murarza” i nie dać się złapać. Jeśli jednak „murarz” złapie jakiegoś dziecko, staje ono na wyznaczonej linii. W ten sposób „murarz buduje mur”. Zabawa trwa, aż „mur” będzie na tyle długi, że nie będzie dało się przez niego przebiec.

5. „Wymarzony zawód” – rozmowa kierowana.

Nauczycielka przypomina dzieciom, że dzisiejszym tematem zajęć jest praca. Tłumaczy, że każdy z dorosłych wykonuje jakąś pracę, ma swój zawód. Następnie pyta dzieci:

- Jakie znacie zawody?
- Jakie zawody wykonują wasi rodzice?
- Kim chcielibyście zostać w przyszłości?
- Co chcielibyście robić?
- Jaki zawód uważacie za bardzo ważny?

6. „Jaki to zawód?” – zabawa w kalambury.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, na czym polega zabawa w kalambury. Chętne dziecko losuje kartę, na której narysowany jest jeden z zawodów, np.: lekarz, murarz, krawiec, piekarz, szewc, strażak, policjant, kucharz, fryzjer, listonosz. Dziecko nie pokazuje karty nikomu, tylko stara się ruchem, gestem i mimiką pokazać ten zawód pozostałym dzieciom. Zadaniem dzieci jest odgadnąć, o jaki zawód chodzi. Dziecko, które pierwsze odgadnie, przedstawia następny zawód.

7. Wykonanie karty pracy nr 5 „U fryzjera”.

8. „Czyj to bucik?” – zabawa rozwijająca pamięć i spostrzegawczość. Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że pobawią się „w szewca”, który dobrze zna się na butach. Nauczycielka rozmawia z dziećmi, na temat tego, czym zajmuje się szewc, a następnie dzieci przechodzą do zabawy.

Jedno dziecko jest „szewcem” i zamyka oczy. Pozostałe dzieci zdejmują jeden bucik i kładą go w środku koła.

„Dziecko-szewc” otwiera oczy, jego zadaniem jest oddać buty (lub kapcie) właścicielom. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, zmieniając „szewca”.

9. „Choć piec nie będziemy, ciasto zagnieciemy” – zabawa sensoryczna.

Nauczycielka pokazuje dzieciom mąkę ziemniaczaną, olej i wodę. Pyta dzieci, czy wiedzą, co można zrobić z tych składników. Dzieci rozmawiają o tym, jaki zawód wykonuje osoba zajmująca się wyrabianiem ciasta i pieczeniem go. Następnie Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że będą robić „ciastolinę”, czyli ciasto do zabawy. Nauczycielka dzieli dzieci na grupy (przy stolikach) i rozdaje składniki. Stoliki można zabezpieczyć folią lub przygotować silikonowe podkładki dla każdego dzie-

ka. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że im więcej mąki dosypią, tym ciasto będzie gęstsze, a im więcej doleją wody, tym ciasto będzie rzadsze. Dzieci bawią się przygotowaną „ciastoliną”, wycinają kształty foremkami, lepią dowolne figurki.

10. „Listonosz listy roznosi” – zabawa ruchowa na pożegnanie.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że pobawią się „w listonosza”. Pyta dzieci, czy wiedzą, czym zajmuje się listonosz i rozmawia z nimi na ten temat. Następnie wskazuje dziecko, które będzie „listonoszem”. Wybrane dziecko chodzi po zewnętrznym obwodzie koła z kopertą w dłoni i kładzie kopertę za dowolnie wybranym dzieckiem. Zadaniem tego dziecka jest złapać „listonosza”. „Listonosz” ucieka i zajmuje miejsce dziecka, które go goniło, a goniące dziecko staje się nowym „listonoszem”. Zabawę kontynuujemy do momentu, aż każde chętne dziecko będzie „listonoszem”.

Praca plastyczna*Projektant mody i krawiec*

Potrzebne będą: biały brystol A4, ołówek, gumka, skrawki materiału, klej, kredki, cekiny, brokat, wstążki, nożyczki.

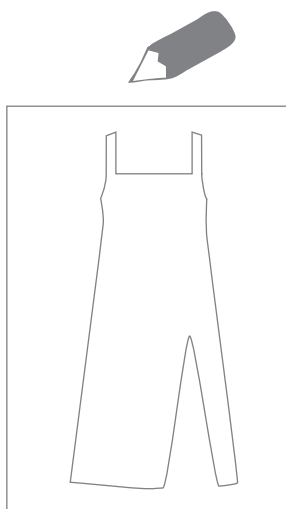
Wykonanie:

1. Nauczycielka rozmawia z dziećmi o tym, że pobawią się w projektanta mody i krawca. Pyta dzieci, czy wiedzą, czym zajmuje się projektant, a czym krawiec.

2. Tłumaczy dzieciom, że będą projektować, czyli rysować wybraną część garderoby.

3. Rysujemy projekt i wyklejamy skrawkami materiału, ozdabiamy cekinami, brokatem, wstążkami, dorysowujemy elementy kredkami.

4. Gotowe prace wieszamy na gazetce, tworząc galerię mody.

SCENARIUSZ 6

Witaminy mają, o nasze zdrowie dbają – my warzywa znamy i chętnie je zjadamy

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy: zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Warzywa”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- kształtowanie umiejętności głoskowania i sylabizowania,
- rozwijanie umiejętności czytania globalnego,
- wspieranie koordynacji ruchowej i równowagi,
- rozwijanie sprawności fizycznej,
- kształtowanie wiedzy o zdrowym odżywianiu.

Cele szczegółowe – dziecko:

- odpowiednio reaguje na sygnał Nauczycielki w zabawie,
- wie, jakie lubi warzywa,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Warzywa”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- zna i wymienia poszczególne warzywa,
- układa podpisy do obrazków przedstawiających warzywa,
- potrafi wyodrębnić głoski w nagłosie i wygłosie,
- odpowiednio reaguje na dźwięki tamburyna w zabawie,
- słucha pogadanki,

- układa portret z warzyw,
- zna zasady zdrowej rywalizacji,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 6, wiersz Juliana Tuwima „Warzywa”, plansze dydaktyczne z obrazkami, na których znajdują się warzywa występujące w wierszu: kartofle, buraki, marchewka, fasola, kapusta, pietruszka, seler, groch oraz podpisy do obrazków małymi, pisanymi literami, woreczki gimnastyczne (po jednym dla każdego dziecka), duże hula-hop, tamburyn, warzywa: marchewki, rzodkiewki, pomidory, ogórki, papryki oraz sałata, deski do krojenia, nożyki, talerze, dwa małe ziemniaki, dwie łyżki.

Przebieg zajęć:

1. „Co lubię?” – zabawa na powitanie.

Nauczycielka mówi, że dzisiaj dzieci przywitają się wskazując swoje ulubione warzywa. Dzieci maszerują po obwodzie koła na dywanie. Nauczycielka wymienia nazwy różnych warzyw, zadaniem dzieci jest uważnie słuchać. Kiedy Nauczycielka wymieni warzywo, dzieci które lubią to warzywo, siadają w środku koła. Zabawę kontynuujemy, aż wszystkie dzieci usiądą.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Warzywa”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

Położyła kucharka na stole:

*kartofle,
buraki,
marchewkę,
fasolę,
kapustę,
pietruszkę,
selery
i groch.*

Och!

*Zaczęły się kłótnie,
Kłóć się okrutnie:
Kto z nich większy,
A kto mniejszy,
Kto ładniejszy,
Kto zgrabniejszy:
kartofle?
buraki?
marchewka?
fasola?*

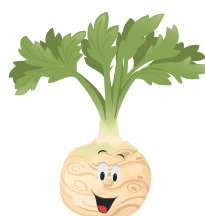

kapusta?
pietruska?
selery
czy groch?

Ach!
Nakrzyczały się, że strach!

Wzięła kucharka,
Nożem ciach!
Pokrajała, posiekała:
kartofle,
buraki,
marchewkę,
fasolę,
kapustę,
pietruszkę,
selery
i groch –
I do garnka!

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Jakie warzywa występowały w wierszu?
- Co robiły warzywa?
- Co zrobiła kucharka?
- Jak myślicie, co kucharka ugotowała z warzyw?
- Czy lubicie warzywa?
- Jakie warzywa lubicie jeść?
- Czy warto jeść warzywa?
- Dlaczego warto jeść warzywa?
- Czy lubicie słuchać wierszy?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców

do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (ksiązek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnictwem.

4. „Globalnie czytamy, warzywa znamy” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka siada z dziećmi w kole na dywanie i rozkłada przed dziećmi plansze dydaktyczne z obrazkami, na których znajdują się warzywa występujące w wierszu: kartofle, buraki, marchewka, fasola, kapusta, pietruszka, seler, groch. Nauczycielka pyta dzieci, czy znają wszystkie te warzywa, wspólnie je nazywają i wymieniają pierwszą i ostatnią głoskę w każdym wyrazie. Następnie Nauczycielka układa w rozsypce wymienione nazwy warzyw (podpisy do obrazków), a zadaniem dzieci jest dopasować je do obrazków poszczególnych warzyw.

5. „Razem biegamy, warzywa zbieramy” – zabawa ruchowo-porządkowa.

Nauczycielka rozkłada na dywanie (w narożniku) tyle woreczków gimnastycznych, ile jest dzieci oraz duże hula-hop. Tłumaczy dzieciom, że dywan to „nasz ogródek”, woreczki to „nasze warzywa”,

a hula-hop to „nasz koszyk”. Zadaniem dzieci jest swobodna zabawa, podczas gdy Nauczycielka gra na tamburynie. Gdy muzyka ucichnie, dzieci zbierają „warzywa” i zanoszą je do „koszyka”. Każde dziecko zabiera jeden woreczek. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, zmniejszając liczbę woreczków. Dzieci, które nie zdążą zabrać woreczka siadają obok Nauczycielki i dopingują pozostałych uczestników zabawy.

6. „Dlaczego warto jeść warzywa?” – pogadanka zdrowotna.

Nauczycielka siada z dziećmi w kole na dywanie i mówi o korzyściach płynących z jedzenia warzyw. Tłumaczy, że warzywa mają dużo witamin i minerałów, dzięki którym nasz organizm prawidłowo się rozwija i funkcjonuje. Mówi, że jeśli będziemy codziennie jeść warzywa to wzmocnimy odporność na choroby, a nasz mózg będzie lepiej się rozwijał.

7. „Portret z warzyw” – zabawa kulinarna.

Nauczycielka pokazuje dzieciom warzywa: marchewki, rzodkiewki, pomidory, ogórki, papryki, sałatę. Tłumaczy, że z tych warzyw dzieci będą tworzyć swoje portrety. Nauczycielka rozdaje dzieciom deski do krojenia, nożyki oraz talerze, wspólnie z dziećmi myje i kroi warzywa. Zadaniem dzieci jest ułożyć na talerzu kompozycję z warzyw, tak aby przypominała ona twarz. Po zakończeniu układania kompozycji dzieci mogą przystąpić do zjadania warzyw.

8. „Biegający ziemniak” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka dzieli dzieci na dwie drużyny. Dzieci ustawiają się w dwóch kolejkach naprzeciwko siebie. Nauczycielka przygotowuje dwa małe ziemniaki i dwie łyżki. Tłumaczy dzieciom, że teraz pobawią się w „biegającego ziemniaka”. Zadaniem każdego dziecka jest przebiec do wyznaczonego miejsca z ziemniakiem na łyżce, tak aby ten nie spadł, np. na koniec dywanu. Następnie dziecko wraca do swojej kolejki i przekazuje łyżkę z ziemniakiem kolejnej osobie. Dziecko, któremu ziemniak spadnie z łyżki, powtarza bieg. Wygrywa drużyna, która pierwsza pokona trasę.

9. Wykonanie karty pracy nr 6 „Warzywne sylaby”.

10. „Słowny wąż” – zabawa na pożegnanie.

Nauczycielka siada z dziećmi w kole na dywanie i mówi, że teraz będą bawić się w „warzywnego węża”. Nauczycielka jest „głową węża” i zaczyna zabawę. Podaje nazwę warzywa i siada jako pierwsza na dywanie. Zadaniem dzieci jest wymienić jak najwięcej nazw warzyw i utworzyć jak najdłuższego węża.

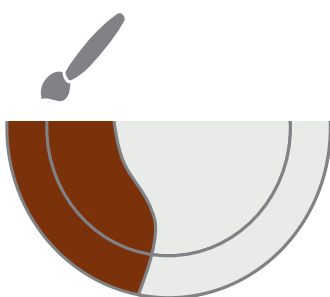
Praca plastyczna

Warzywa na grządce

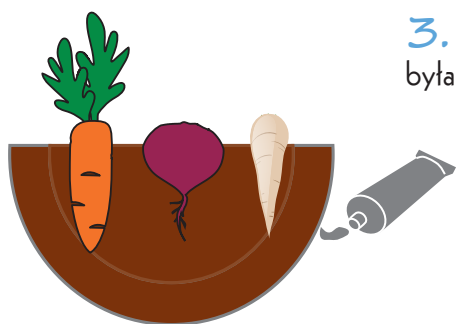
Potrzebne będą: papierowy talerzyk przecięty na pół, brązowa farba, pędzelek, kolorowy papier A4, kredki, nożyczki, klej, kawa mielona.

Wykonanie:

1. Połówkę talerzyka malujemy na brązowo – będą to grządki. Odkładamy talerzyk do wyschnięcia.

2. Na kolorowym papierze rysujemy warzywa i wycinamy – będziemy umieszczać je na grządkach (warzywa, które część jadalną mają w ziemi, np. marchewka, cebula, pietruszka, burak).

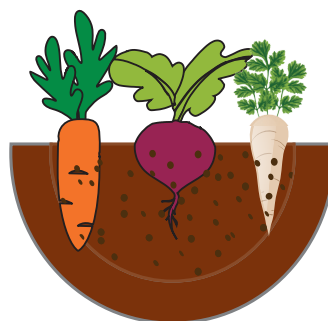

3. Do talerzyka przyklejamy warzywa, tak aby część jadalna była na talerzyku, a górna część, aby wystawała ponad talerzyk.

4. Następnie warzywa i talerzyk smarujemy klejem i posypujemy kawą – będzie to ziemia.

5. Nasze grządki gotowe.

SCENARIUSZ 7

Gdy do lokomotywy ktoś wagonów doda, pociągiem czeka nas przygoda

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy:

zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Lokomotywa”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- kształtowanie umiejętności aktywnego słuchania,
- wspieranie rozwoju fizycznego,
- poszerzanie wiedzy o otaczającym nas świecie,
- rozwijanie zainteresowania przyrodą,
- rozpoznawanie liter w zabawie,
- rozwijanie kreatywności i wyobraźni.

Cele szczegółowe – dziecko:

- rozwiązuje zagadkę,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Lokomotywa”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- odpowiednio reaguje na sygnały dźwiękowe w zabawie,
- zna rodzaje pociągów,
- wie, kim jest maszynista i konduktor,
- zna i naśladuje zwierzęta z różnych części świata,
- zna nazwy części świata,
- rozpoznaje i kreśli literę „L” w zabawie,
- tworzy kreatywną pracę na zadany temat,
- współpracuje z rówieśnikami w grupie,
- porusza się po torze przeszkód,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 7, wiersz Juliana Tuwima „Lokomotywa”, odtwarzacz muzyki, nagranie wesołej muzyki, nagranie odgłosu pociągu, plansze przedstawiające: pociąg osobowy, pociąg towarowy, maszynistę oraz konduktora, karty z numerami stacji, na których na odwrocie znajduje się nazwa części świata i nazwy zwierząt charakterystycznych dla danego regionu: „Stacja 1” – „Afryka: lew, słoń, żyrafa, nosorożec”, „Stacja 2” – „Ameryka Południowa i Północna: anakonda, jaguar, wilk, orzeł”, „Stacja 3” – „Azja: tygrys, orangutan, panda, kobra”, „Stacja 4” – „Australia: kangur, koala, emu, diabeł tasmański”, „Stacja 5” – „Arktyka i Antarktyka: pingwin, niedźwiedź polarny, foka, renifer”, plansza dydaktyczna z wielką i małą literą drukowaną „L”, „l”, klocki, białe kartki papieru z narysowaną na środku wielką literą drukowaną „L” (w orientacji poziomej) dla każdego dziecka, kredki, flamastry, plastelina, trzy pachołki, tunel, dwie liny o długości około 1,5 m.

Przebieg zajęć:

1. „Auto, samolot, a może coś innego?” – zabawa na powitanie.

Dzieci siadają w rozсыpcie na dywanie. Nauczycielka mówi, że przygotowała zagadkę, która pomoże dzieciom odgadnąć, o czym będą dzisiejsze zajęcia:

*Długi jak wąż, po torach sunie,
maszynista tym pojazdem kieruje.
Ma dużo kół i sporo wagonów,
w tej maszynie spotkamy konduktorów. (pociąg)*

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Lokomotywa”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

*Stoi na stacji lokomotywa,
Ciężka, ogromna i pot z niej spływa:
Tłusta oliwa.
Stoi i sapie, dyszy i dmucha,
Żar z rozgrzanego jej brzucha bucha:
Buch – jak gorąco!
Uch – jak gorąco!
Puff – jak gorąco!
Uff – jak gorąco!
Już ledwo sapie, już ledwo zipie,
A jeszcze palacz węgiel w nią sypie.*

*Wagony do niej podoczepiali
Wielkie i ciężkie, z żelaza, stali,
I pełno ludzi w każdym wagonie,
A w jednym krowy, a w drugim konie,
A w trzecim siedzą same grubasy,
Siedzą i jedzą tłuste kielbasy,
A czwarty wagon pełen bananów,
A w piątym stoi sześć fortepianów,
W szóstym armata – o! jaka wielka!
Pod każdym kołem żelazna belka!*

W siódmym dębowe stoły i szafy,
W ósmym słoń, niedźwiedź i dwie żyrafy,
W dziewiątym – same tuczone świny,
W dziesiątym – kufry, paki i skrzynie.
A tych wagonów jest ze czterdzieści,
Sam nie wiem, co się w nich jeszcze mieści.
Lecz choćby przyszło tysiąc atletów
I każdy zjadłby tysiąc kotletów,
I każdy nie wiem jak się wytężał,
To nie udźwigną, taki to ciężar.

Nagle – gwizd!
Nagle – świst!
Para – buch!
Koła – w ruch!

Najpierw – powoli – jak żółw – ociężałe,
Ruszyła – maszyna – po szynach – ospale,
Szarpnęła wagony i ciągnie z mozołem,
I kręci się, kręci się koło za kołem,
I biegu przyspiesza, i gna coraz prędzej,
I dudni, i stuka, łomocze i pędzi,
A dokąd? A dokąd? A dokąd? Na wprost!
Po torze, po torze, po torze, przez most,
Przez góry, przez tunel, przez pola, przez las,
I spieszy się, spieszy, by zdążyć na czas,
Do taktu turkoce i puka, i stuka to:
Tak to to, tak to to, tak to to, tak to to.
Gładko tak, lekko tak toczy się w dal,
Jak gdyby to była piłeczka, nie stal,
Nie ciężka maszyna, zziąjana, zdyszana,
Lecz fraszka, igraszka, zabawka blaszana.

A skądże to, jakże to, czemu tak gna?
A co to to, co to to, kto to tak pcha,
Że pędzi, że wali, że bucha buch, buch?
To para gorąca wprawiła to w ruch,
To para, co z kotła rurami do tłoków,
A tłoki kołami ruszają z dwóch boków
I gnają, i pchają, i pociąg się toczy,
Bo para te tłoki wciąż tłoczy i tłoczy,
I koła turkocą, i puka, i stuka to:
Tak to to, tak to to, tak to to, tak to to!...

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Ile wagonów miała lokomotywa?
- Co znajdowało się w wagonach?
- W jaki sposób poruszała się lokomotywa?
- Co ją napędzało?
- Czy widzieliście kiedyś pociąg?
- Czy podobał wam się wiersz?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Tworzymy pociąg” – zabawa orientacyjno-porządkowa.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że teraz pobawią się „w pociąg”. Zadaniem dzieci jest swobodna zabawa przy wesołej muzyce. Gdy dzieci usłyszą odgłos pociągu, ustawiają się „w pociąg”, czyli jedno dziecko za drugim, kładąc dłonie na ramiona dziecka stojącego przed nim. Dzieci same decydują, kto będzie lokomotywą, czyli pierwszą osobą i jak dzieci będą się ustawiać. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, do momentu, aż dzieci sprawnie będą ustawiać się „w pociąg”.

5. „Konduktor, maszynista – kto to taki? Będą wiedzieć dziś dzieciaki” – pogadanka na temat transportu kolejowego.

Nauczycielka zaprasza dzieci do koła na dywan. Pyta dzieci, czy wiedzą, jak wygląda pociąg, czy jechały kiedyś pociągiem. Następnie wyjmuje plansze (karty obrazkowe) z dwoma rodzajami pociągów. Na pierwszej karcie znajduje się pociąg pasażerski, a na drugiej – pociąg towarowy. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że pociągi pasażerskie służą do przewożenia ludzi i ich bagaży, a pociągi towarowe służą do przewożenia różnych towarów.

Pyta dzieci, czy wiedzą, kto pracuje na kolei. Pokazuje dzieciom plansze (karty obrazkowe) przedstawiające maszynistę i konduktora. Tłumaczy, że maszynista to osoba, która prowadzi pojazdy trakcyjne, czyli lokomotywy pociągów pasażerskich i towarowych, a konduktor to pracownik kolei, który obsługuje pociąg, czyli np. sprawdza i sprzedaje bilety, pilnuje bezpieczeństwa podróży.

6. „Pociąg dookoła świata!” – zabawa ruchowo-naśladowcza (stacje zadaniowe).

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że „pojadą w podróż pociągiem dookoła świata”. Pokazuje dzieciom pięć kart z napisami: „Stacja 1”, „Stacja 2”, „Stacja 3”, „Stacja 4”, „Stacja 5”. Na odwrocie kart znajduje się nazwa części świata i nazwy zwierząt charakterystycznych dla danego regionu: „Afryka: lew, słoń, żyrafa, nosorożec”, „Ameryka Południowa i Północna: anakonda, jaguar, wilk, orzeł”, „Azja: tygrys, orangutan, panda, kobra”, „Australia: kangur, koala, emu, diabeł tasmański”, „Arktyka i Antarktyka: pingwin, niedźwiedź polarny, foka, renifer”. Nauczycielka umieszcza karty w różnych częściach sali. Zadaniem dzieci będzie naśladować te zwierzęta, a następnie odgadnąć, w jakiej części

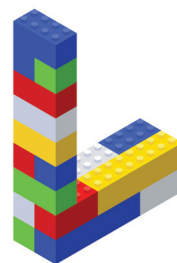

świata się znajdują. Dzieci ustawiają się „w pociąg” i poruszają się po sali, zatrzymując się przy wyznaczonych stacjach. Na każdej stacji zadaniowej Nauczycielka odczytuje dzieciom nazwy zwierząt, a dzieci naśladują ich ruchy i odgłosy. Na koniec każdej stacji dzieci odgadują nazwę części świata, z której pochodzą dane zwierzęta.

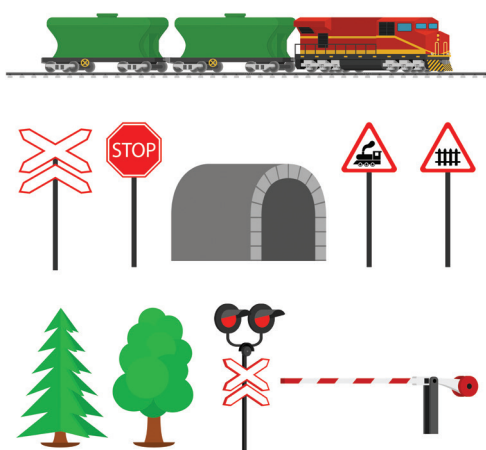
7. Wykonanie karty pracy nr 7 „Pociągi ze zwierzętami”.

8. „L jak lokomotywa” – zabawa dydaktyczno-konstrukcyjna.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie i prosi dzieci o przypomnienie, jak brzmiał tytuł dzisiejszego wiersza. Następnie wspólnie z dziećmi dzieli wyraz „lokomotywa” na sylaby. Pyta dzieci, na jaką literę zaczyna się wyraz „lokomotywa”. Nauczycielka pokazuje dzieciom planszę z wielką i małą literą drukowaną „L”, „l”. Prosi, aby dzieci spróbowały nakreślić palcem na dywanie najpierw małą, a następnie wielką literę. Na koniec prosi dzieci, aby zbudowały wielką literę „L” z klocków dostępnych w sali.

9. „Literę L już znamy, lokomotywę na papierze przedstawiamy” – impresja plastyczna.

Nauczycielka rozdaje dzieciom przygotowane białe kartki papieru z narysowaną na środku wielką literą drukowaną „L” (w orientacji poziomej). Zadaniem dzieci jest stworzenie dowolnego obrazu, związanego z tematyką wiersza (może to być lokomotywa, pociąg, tory itp.), z wykorzystaniem narysowanej litery, używając kredek, flamastrów lub plasteliny.

10. „Tory z przeszkodami” – zabawa ruchowa na pożegnanie. Dzieci ustawiają się „w pociąg”. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że „na torach” znajdują się różne przeszkody, dlatego dzieci muszą „jechać” bardzo uważnie. Nauczycielka rozkłada

w sali trzy pacholki, które „pociąg” będzie musiał okrążyć, następnie tunel, przez który dzieci będą musiały się przeczołgać. Jako ostatnią przeszkodę „pociąg” będzie musiał pokonać „jadąc” po wąskich „torach” zbudowanych z dwóch lin ułożonych na podłodze, w niewielkiej odległości od siebie.

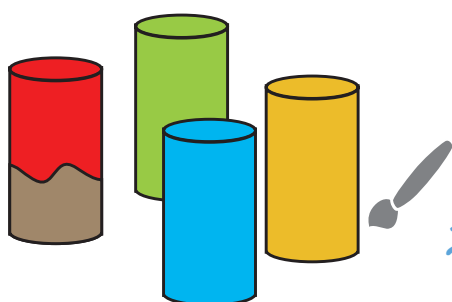
Praca plastyczna

Lokomotywa i wagony

Potrzebne będą: cztery rolki po papierze toaletowym, kolorowe kartki A5, farby w różnych kolorach, pędzelek, nożyczki, klej, plastikowe nakrętki, dziurkacz, druciki kreatywne lub kolorowe sznurki.

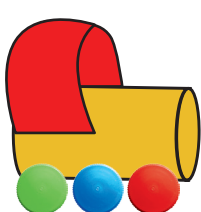
Wykonanie:

1. Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że każde z nich zbuduje własny pociąg.

2. Malujemy rolki po papierze toaletowym na różne kolory.

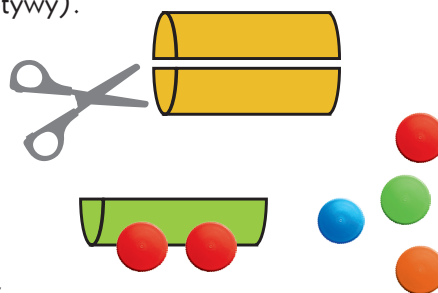
3. Z kartki A5 w dowolnym kolorze odcinamy pasek i przyklejamy do jednej rolki – w ten sposób powstanie dach lokomotywy.

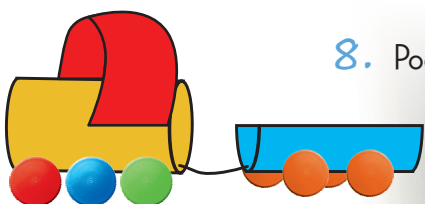
4. Do rolki przyklejamy po trzy nakrętki z każdej strony – będą to koła.

5. W rolce robimy dziurkę (z tyłu lokomotywy).

6. Trzy pozostałe rolki przecinamy na pół i przyklejamy do nich po dwie nakrętki z każdej strony.

7. W rolkach robimy dziurki z obu stron i łączymy wagony z lokomotywą drucikiem kreatywnym lub sznurkiem.

8. Pociąg do zabawy gotowy.

SCENARIUSZ 8

Razu pewnego ptaki się spotkały, bo ważne sprawy omawiać miały

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy:

zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Ptasie radio”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelnichych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- rozwijanie umiejętności aktywnego słuchania czytanego tekstu,
- poszerzanie wiedzy przyrodniczej,
- rozwijanie spostrzegawczości i pamięci,
- doskonalenie prawidłowej wymowy i artykulacji głosek,
- promowanie aktywności fizycznej,
- poszerzanie wiedzy z zakresu technologii,
- wspieranie prawidłowego rozwoju sensorycznego.

Cele szczegółowe – dziecko:

- rozwiązuje zagadkę,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Ptasie radio”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- odpowiednio reaguje na sygnały Nauczycielki w zabawie,
- zna różnice i podobieństwa w wyglądzie wybranych ptaków,
- potrafi podać cechy charakterystyczne ptaków,
- naśladuje odgłosy i zachowania wybranych ptaków,
- wykonuje ćwiczenia ortofoniczne,
- ustala miejsce położenia elementów względem siebie,
- wie, kim jest ornitolog i czym się zajmuje,
- współpracuje z rówieśnikami w zabawie,
- wie, jak wygląda i działa radio,
- wykonuje masażyki sensoryczne,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 8, wiersz Juliana Tuwima „Ptasie radio”, odtwarzacz muzyki, nagranie odgłosów lasu, pięć dużych hula-hop, plansze dydaktyczne z obrazkami i nazwami ptaków, na których znajdują się:

słowik, wróbel, kogut, kukułka, czajka, bocian, jaskółka, dzięcioł, gil, sowa, kruk, gąska oraz dudek, nagranie wesołej muzyki, przerywanej odgłosami ptaków, radio.

Przebieg zajęć:

1. „Co to takiego?” – zabawa na powitanie.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka mówi, że przygotowała zagadkę, dzięki której dzieci odgadną, o czym będą dzisiejsze zajęcia:

Bywają małe, są i takie duże,
wiele ich gatunków jest w naturze.
Składają jaja, mają dzioby i pióra,
większość umie latać, jest kolorowa lub szaro-bura. (ptaki)

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Ptasie radio”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

Halo, halo! Tutaj ptasie radio w brzozowym gaju,
Nadajemy audycję z ptasiego kraju.
Proszę, niech każdy nastawi aparat,
Bo sfrunęły się ptaszki dla odbycia narad:

Po pierwsze – w sprawie,
Co świtem piszczy w trawie?

Po drugie – gdzie się
Ukrywa echo w lesie?

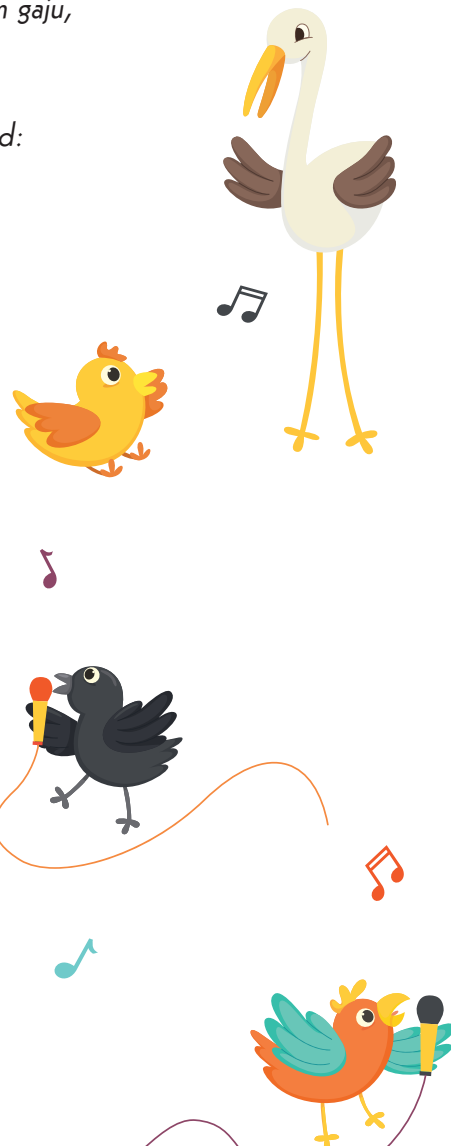
Po trzecie – kto się
Ma pierwszy kąpać w rosie?

Po czwarte – jak
Poznać, kto ptak,
A kto nie ptak?

A po piątę przez dziesiątę
Będą ćwierkać, świstać, kwilić,
Pitpilitać i pimpilić
Ptaszki następujące:

Słowik, wróbel, kos, jaskółka,
Kogut, dzięcioł, gil, kukułka,
Szczygieł, sowa, kruk, czubatka,
Drozd, sikora i dzierlatka,
Kaczka, gąska, jemioluszką,
Dudek, trznadel, pośmiecuszka,
Wilga, zięba, bocian, szpak
Oraz każdy inny ptak.

Pierwszy – słowik
Zaczął tak:
„Halo! O, halo lo lo lo lo!”

Tu tu tu tu tu tu tu
Radio, radijo, dijo, ijo, ijo,
Tijo, trijo, tru lu lu lu lu
Pio pio pijo lo lo lo lo lo
Plo plo plo plo plo halo!”.

Na to wróbel zaterlikał:
„Cóż to znowu za muzyka?
Muszę zajrzeć do słownika,
By zrozumieć śpiew słowika.

Ćwir ćwir świrk!
Świr świr ćwir!

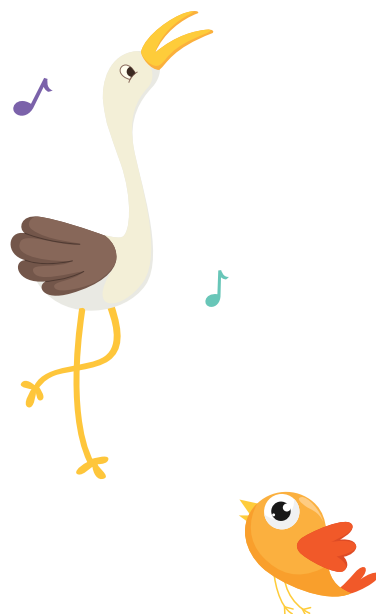
Tu nie teatr
Ani cyrk!

Patrzcie go! Nastroszył piórka!
I wydziera się jak kurka!
Dość tych arii, dość tych liryk!
Ćwir ćwir czyrik,
Czyr czyr ćwirik!”.

I tak zaczął ćwirzyć, ćwikać,
Ćwierkać, czyrkać, czykczyrikać,
Że aż kogut na patyku
Zapiał gniewnie: „Kukuryku!”.

Jak usłyszy to kukulka,
Wrzaśnie: „A to co za spółka?
Kuku-ryku? Kuku-ryku?
Nie pozwalam, rozbójniku!
Bierz, co chcesz, bo ja nie skąpię,
Ale kuku nie ustąpię.
Ryku – choć do jutra skrzecz!
Ale kuku – moja rzecz!”.
Zakukała: kuku! kuku!
Na to dzieciół: stuku! puku!
Czajka woła: czyjaś ty, czyjaś?
Byłaś gdzie? Piłaś co? Piłaś, to wyłaż!
Przepióreczka: chodź tu! Pójdź tu!
Masz co? daj mi! rzuć tu! rzuć tu!

I od razu wszystkie ptaki
W szczebiot, w świegot, w zgiełk – o taki:
„Daj tu! Rzuć tu! Co masz? Wiórek?
Piórko? Ziarnko? Korek? Sznurek?
Pójdź tu, rzuć tu! Ja ćwierć i ty ćwierć!

Lepię gniazdko, przylep to, przytwierdź!
Widzisz go! Nie dam ci! Moje! Czyje?
Gniazdko ci wiję, wiję, wiję!
Nie dasz mi? Takis ty? Wstydz się, wstydz się!”
I wszystkie ptaki zaczęły bić się.
Przyfrunęła ptasia policja
I tak się skończyła ta leśna audycja.

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Kto występował w wierszu?
- Jakie nazwy ptaków zapamiętaliście?
- Gdzie znajdowały się ptaki?
- Co ptaki tam robiły?
- Jakie dźwięki wydawały ptaki?
- Jak zakończyła się ptasia audycja?
- Czy lubicie słuchać wierszy?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Hop do dziupli” – zabawa muzyczno-ruchowa.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że teraz zamienią się w „ptaki”. Gdy Nauczycielka odtwarza odgłosy lasu, „ptaszki”, czyli dzieci, swobodnie „fruwają” po sali. Gdy muzyka cichnie, „ptaszki” chowają się do „dziupli” – dzieci wskakują do rozłożonych w sali hula-hop. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, a dzieci za każdym razem wybierają inną „dziuplę”.

5. „Jak wyglądają ptaki?” – pogadanka przyrodnicza.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie. Prezentuje plansze dydaktyczne z obrazkami i nazwami ptaków, na których znajdują się: słowik, wróbel, kogut, kukułka, czajka, bocian, jaskółka, dzięcioł, gil, sowa, kruk, gąska, dudek. Następnie zadaje dzieciom pytania: „Czym różnią się od siebie te ptaki?”, „Co mają ze sobą wspólnego?”. Nauczycielka wspólnie z dziećmi opisuje podobieństwa i różnice w wyglądzie ptaków, ustala cechy wyglądu i zachowania, które są charakterystyczne dla wszystkich ptaków.

6. „Ptasie trele” – zabawa ortofoniczno-naśladowcza.

Nauczycielka zaprasza dzieci do ustawienia się w rzędzie na początku dywanu. Tłumaczy dzieciom, że teraz będą naśladować odgłosy i ruchy różnych ptaków, poruszając się do końca dywanu i z powrotem. Nauczycielka pokazuje poszczególne ptaki i wymienia ich nazwy, wykorzystując plansze. Wspólnie

z dziećmi ustalają odgłosy ptaków i ruchy do wykonania, np.:

- bocian – idziemy podnosząc wysoko nogi do góry i zatrzymujemy się raz na prawej, raz na lewej nodze, drugą pozostawiając zgiętą w kolanie w górze, wydajemy dźwięki „kle, kle, kle, kle”,
- sowa – idziemy powoli, ręce trzymamy na biodrach, obracamy głowę raz w jedną, raz w drugą stronę, wydając dźwięki „hu hu, hu hu”,
- kogut – idziemy szybko, z rękoma na biodrach i podnosząc głowę ku górze wydajemy dźwięk „kukuryku, kukuryku”,
- kruk – rozkładamy ręce na boki na wysokości bioder i machając całymi rękoma udajemy lot, idąc w umiarkowanym tempie, wydajemy dźwięki gardłowe „kra, kra, kra”,
- wróbel – łokcie trzymamy blisko ciała, machamy przedramionami, robimy małe, szybkie, kroczyki, wydając dźwięki „ćwir, ćwir, ćwir”,
- kukułka – rozkładamy ręce na boki na wysokości bioder, machamy „skrzydłami” i idziemy w umiarkowanym tempie, wydając dźwięki „kuku, kuku, kuku”.

7. Wykonanie **karty pracy nr 8** „Pomóż ptaszkom”.

8. „Ornitolog” – zabawa dydaktyczno-ruchowa.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka pyta dzieci, czy wiedzą, kim jest ornitolog. Pomaga dzieciom zdefiniować pojęcie i tłumaczy, że teraz pobawią się „w ornitologów”. Gdy będzie grała wesoła muzyka, dzieci maszerują w rozsypce po dywanie. Gdy usłyszą dźwięk dowolnego ptaka – kucają, z rąk tworzą „lornetkę” (łącząc kciuk z pozostałymi palcami) i przykładają ją do swoich oczu, udając wypatrywanie ptaków. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.

9. „Radio – co to takiego?” – zabawa dydaktyczna.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka pokazuje radioodbiornik i pyta dzieci, czy pamiętają, gdzie znajdowały się ptaki w wierszu. Tłumaczy dzieciom, że ptaki były w radiu, czyli w miejscu, z którego nadawane są różne audycje, których można słuchać właśnie dzięki takiemu urządzeniu. Następnie włącza radio, prezentuje jego funkcje, np. jak zmienia się stacje radiowe, ustawia głośność itp. Podaje radio dzieciom, aby każde dziecko mogło je obejrzeć. Nauczycielka pyta dzieci, czy mają w domu radio, czy słuchają radia, np. w samochodzie z rodzicami, czy lubią słuchać muzyki. Na koniec wszyscy wspólnie słuchają przez chwilę wybranej stacji radiowej.

10. „Masażyki” – zabawa sensoryczna na pożegnanie.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie, dzieci siadają przed nią, jedno za drugim. Tłumaczy dzieciom, że teraz będą robić masażyki i udziela instrukcji: „Przylatuje pierwszy ptaszek – to malutki wróbelek, który delikatnie spaceruje po trawce” (łączymy kciuki z dwoma kolejnymi palcami i delikatnie stukamy po plecach kolegi lub koleżanki siedzącej z przodu). Następnie Nauczycielka mówi: „Teraz zamiana, odwracamy się – dzieci, które były masowane, będą teraz masować. Uwaga, leci jakiś duży ptak – to bocian, rozkłada swoje duże skrzydła i nimi macha” (otwartymi dłońmi suniemy po plecach kolegi lub koleżanki, udając machanie skrzydłami). Dzieci ponownie się odwracają. Nauczycielka mówi: „Uwaga, przyleciał do nas dzięcioł, który szuka robaczków i dziobie swoim długim dziobem” (wystawiamy palce wskazujące i delikatnie „dziobiemy plecy” kolegi lub koleżanki). Dzieci jeszcze raz odwracają się. Nauczycielka mówi: „Przyleciał ostatni ptaszek – to szpak, który swoimi pazurkami wydłubuje z ziemi gąsienice” (zginamy palce i delikatnie drapiemy po plecach kolegę lub koleżankę).

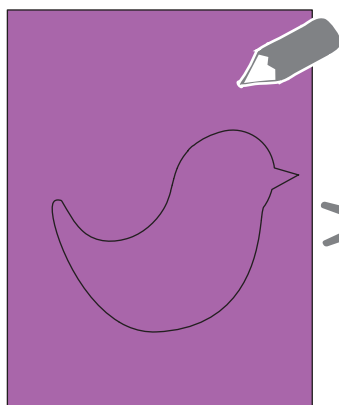
Praca plastyczna

Barwne piórka

Potrzebne będą: papier A4 w różnych kolorach, ołówek, gumka, nożyczki, klej, flamastry, długie patyczki.

Wykonanie:

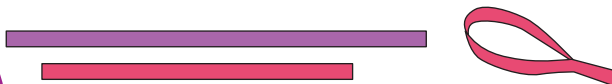
1. Nauczycielka mówi dzieciom, że teraz każde z nich wykona pięknego ptaszka z kolorowymi piórkami.

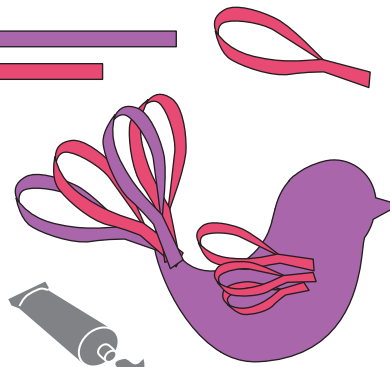
2. Na kartce papieru w wybranym kolorze rysujemy sylwetę ptaszka, czyli głowę, dziób, szyję, brzuszek, ogon i wycinamy ptaszka.

3. Z papieru w różnych kolorach wycinamy paski o szerokości około 1 cm, różnej długości, z których będziemy robić piórka.

4. Następnie sklejamy ze sobą dwa końce każdego paska papieru, tworząc w ten sposób odstające piórka i przyklejamy je do sylwetki ptaka – dłuższe na ogonie, krótsze na brzuszku.

5. Ptazkom dorysowujemy dzioby i oczy flamastrami.

6. Gotowe ptaszki przyklejamy do patyczków – dzieci mogą bawić się w ptasi teatrzyk.

SCENARIUSZ 9

Długa trąba, wielkie uszy, ziemia drży, gdy się poruszy

**Grupa
wiekowa:** 5-6-latki

**Czas trwania
zajęć:** około 45 minut

**Formy
pracy:**

zbiorowa, grupowa, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Słoń Trąbalski”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelnichych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- rozwijanie umiejętności aktywnego słuchania,
- poszerzanie wiedzy o dalszym otoczeniu przyrodniczym,
- wspieranie rozwoju motoryki małej i dużej,
- rozwijanie pamięci i spostrzegawczości,
- klasyfikowanie przedmiotów według podanej zasady,
- rozwijanie poczucia rytmu,
- doskonalenie koordynacji ruchowej,
- rozwijanie koncentracji.

Cele szczegółowe – dziecko:

- wykonuje ćwiczenia gimnastyczne,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Słoń Trąbalski”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- odpowiednio reaguje na sygnały Nauczycielki w zabawie,
- zna cechy wyglądu słonia i ciekawostki na temat jego życia,
- klasyfikuje przedmioty do odpowiedniego zbioru, biorąc pod uwagę ich kolor,

- wie, w jaki sposób wspomagać pamięć,
- potrafi zapamiętać położenie kart w grze memory,
- odnajduje pary takich samych obrazków,
- zna zwierzęta żyjące w Afryce,
- zapamiętuje i powtarza rytmy naśladujące grę na bębnach,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 9, wiersz Juliana Tuwima „Słoń Trąbalski”, plansza dydaktyczna przedstawiająca słonia afrykańskiego, skarpetka dla każdego dziecka, klocki różnej wielkości, w różnych kolorach i kształtach, tak aby znalazły się wśród nich klocki koloru czerwonego, zielonego i niebieskiego, trzy pudełka z przyklejonymi kartkami, na każdym pudełku w innym kolorze: czerwonym, zielonym i niebieskim, karty do gry memory ze zwierzętami afrykańskimi, na których znajdują się np.: lew, słoń, zebra, żyrafa, wielbłąd, krokodyl, hipopotam, małpa (na płycie CD).

Przebieg zajęć:

1. „Kogo udajemy?” – zabawa na powitanie.

Dzieci stają w kole na dywanie. Nauczycielka mówi, że przygotowała dla dzieci ćwiczenie, w którym trzeba udawać pewne zwierzę – będzie ono tematem dzisiejszych zajęć. Nauczycielka pokazuje ćwiczenie i udziela dzieciom instrukcji: „Stańcie prosto, ręce wzdłuż ciała, biorąc wdech podnieście ręce w górę, następnie złączcie dłonie i wygnijcie się lekko do tyłu. Teraz, wypuszczając powietrze, pochylcie się do przodu, wyciągając ręce jak najbliżej ziemi, jakbyście trąbą chcieli wciągnąć trochę wody. To jakim zwierzętkiem jesteście?”. Ćwiczenie powtarzamy kilkakrotnie, dbając o prawidłową postawę.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Słoń Trąbalski”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

*Był sobie słoń, wielki – jak słoń.
Zwał się ten słoń Tomasz Trąbalski.
Wszystko, co miał, było jak słoń!
Lecz straszny był zapominalski.
Słoniową miał głowę
I nogi słoniowe,
I kły z prawdziwej kości słoniowej,
I trąbę, którą wspaniale kręcił,
Wszystko słoniowe – oprócz pamięci.*

*Zaprosił kolegów – słoni – na karty
Na wpół do czwartej.*

Przychodzą – ryczą: „Dzień dobry, kolego!”.

Nikt nie odpowiada.

Nie ma Trąbalskiego.

Zapomniał! Wyszedł!

Miał przyjść do państwa Krokodylów

Na filiżankę wody z Nilu:

Zapomniał! Nie przyszedł!

Ma on chłopczyka i dziewczynkę,

Miłego słonika i śliczną słoninkę.

Bardzo kocha te swoje słonięta,

Ale ich imion nie pamięta.

Synek nazywa się Biały Ząbek,

A ojciec woła: „Trąbek! Bombek!”.

Córeczce na imię po prostu Kachna,

A ojciec woła: „Grubachna! Wielgachna!”.

Nawet gdy własne imię wymawia,

Gdy się na przykład komuś przedstawia,

Często się myli Tomasz Trąbalski

I mówi: „Jestem Tobiasz Bimbalski”.

Żonę ma taką – jakby sześć żon miał!

(Imię jej: Bania, ale zapomniał).

No i ta żona kiedyś powiada:

„Idź do doktora, niechaj cię zbada,

Niech cię wyleczy na stare lata!”.

Więc zaraz poszedł – do adwokata,

Potem do szewca i do rejenta,

I wszędzie mówi, że nie pamięta!

„Dobrze wiedziałem, lecz zapomniałem,

Może kto z panów wie, czego chciałem?”.

Błąka się, krąży, jest coraz później,

Aż do kowala trafił, do kuźni.

Ten chciał go podkuć, więc oprzytomniał,

Przypomniał sobie to, co zapomniał!

Kowal go zbadał, miechem podmuchał,

Zajrzał do gardła, zajrzał do ucha,

Potem opukał młotem kowalskim

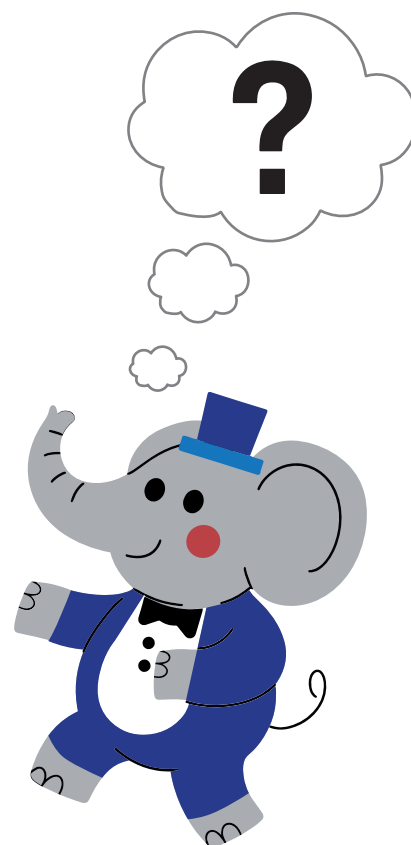
I mówi: „Wiem już, panie Trąbalski!

Co dzień na głowę wody kubełek

Oraz na trąbie zrobić supełek”.

I chlust go wodą! Sekundę trwało

I w supeł związał trąbę wspaniałą!

*Pędem poleciał Tomasz do domu.
Żona w krzyk: „Co to?” – „Nie mów nikomu!
To dla pamięci!” – „O czym?” – „No... chciałem...”
– „Co chciałeś?” – „Nie wiem! Już zapomniałem!”.*

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Jak nazywał się bohater wiersza?
- Jaki kłopot miał słoń Trąbalski?
- Czy pan Trąbalski miał rodzinę?
- Do kogo słoń zwrócił się o pomoc?
- Jakie sposoby na lepszą pamięć stosował słoń?
- Czy udało mu się poprawić swoją pamięć?
- Czy lubicie czytać wiersze z rodzicami?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnice.

4. „Wielkie kroki” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że teraz zamienią się w „słonie”. Dzieci chodzą powoli po dywanie, ciężko stawiając wielkie kroki, mocno przy tym tupiąc. Gdy Nauczycielka powie „woda”, dzieci mają za zadanie zatrzymać się, utworzyć „trąbę” i „napić się” – podnoszą złączone dłonie, najpierw ku górze, tworząc „trąbę”, a następnie ku dołowi, „nabierając wodę”.

5. „Słoniowe ciekawostki” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie i pokazuje planszę dydaktyczną przedstawiającą słonia afrykańskiego. Wspólnie z dziećmi omawia cechy jego wyglądu. Następnie Nauczycielka odczytuje ciekawostki o słoniach, a zadaniem dzieci jest odgadnąć, czy dana ciekawostka to prawda, czy fałsz. Jeśli dzieci uważają, że to prawda – tworzą „trąbę” nad swoimi głowami, jeśli uważają, że to fałsz – pokazują „słoniowe kły” (zginają palce wskazujące po obu stronach głowy, na wysokości brody).

Po każdej ciekawostce i odpowiedziach dzieci Nauczycielka potwierdza, czy informacje są prawdziwe, czy fałszywe.

Przykładowe ciekawostki:

- Słonie to największe zwierzęta lądowe. (prawda)
- Słonie żyją w stadach, czyli rodzinach. (prawda)
- Trąba słonia służy tylko do jedzenia. (fałsz – trąba używana jest do oddychania, picia, chwytania przedmiotów i komunikowania się z innymi słoniami)
- Słonie mają świetną pamięć. (prawda)

6. Wykonanie karty pracy nr 9 „Puzzle”.

7. „Zwinną trąbę mam, wszystkie klocki pozbieram” – zabawa motoryczna.

Nauczycielka rozkłada na dywanie klocki różnej wielkości, w różnych kolorach i kształtach, tak aby znalazły się wśród nich klocki koloru czerwonego, zielonego i niebieskiego oraz trzy pudełka oznaczone kolorami: czerwonym, zielonym i niebieskim (do każdego pudełka przyklejamy kartkę w innym kolorze). Następnie Nauczycielka rozdaje dzieciom skarpetki. Każde dziecko zakłada jedną skarpetkę na obie dłonie – to będzie „trąba”. Zadaniem dzieci jest pozbierać i posegregować czerwone, zielone i niebieskie klocki za pomocą „trąby”, poruszając się tak jak słonie – do pudełek w odpowiednich kolorach.

8. „Jak mieć lepszą pamięć?” – pogadanka zdrowotna.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka pyta dzieci, czy mają dobrą pamięć, czy zdarza im się o czymś zapomnieć, tak jak panu Trąbalskiemu. Następnie tłumaczy dzieciom, że aby mieć dobrą pamięć, należy prowadzić zdrowy tryb życia, czyli wysypiać się, uprawiać sport, jeść dużo warzyw, owoców, mięsa, ryb, orzechów, jaj, gdyż produkty te zawierają niezbędne witaminy i minerały wspomagające naszą pamięć i koncentrację. Pamięć należy także ćwiczyć, np. poprzez rozwiązywanie krzyżówek, grę w szachy, układanie puzzli itp.

9. „Zwierzęce memory” – gra pamięciowa.

Nauczycielka mówi dzieciom, że teraz zagrają w grę wspomagającą pamięć, która nazywa się „memory”, czyli „zapamiętaj”. Nauczycielka rozkłada na dywanie karty obrazkowe ze zwierzętami afrykańskimi, w losowej kolejności (na płycie CD). Każda karta występuje podwójnie – ma swoją parę. Najpierw dzieci przez chwilę patrzą na obrazki i starają się zapamiętać, gdzie dany obrazek i jego para się znajdują, a Nauczycielka tłumaczy, że wszystkie te zwierzęta, tak jak słon, pochodzą z Afryki. Następnie dzieci

zamykają oczy, a Nauczycielka obraca karty, tak aby obrazki były niewidoczne. Zadaniem dzieci jest odnaleźć wszystkie pary. Każde dziecko po kolei odkrywa dwie karty – jeśli odnajdzie parę, karty pozostają odkryte, jeśli nie – dziecko obraca je ponownie obrazkiem w dół. Przy każdej parze Nauczycielka pyta dzieci o nazwę zwierzęcia, jeśli go nie znają – pomaga im odgadnąć.

10. „Zrób to, tak jak ja” – zabawa rytmiczna na pożegnanie.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie i mówi: „W Afryce, czyli w kraju, z którego pochodzą słonie, ludzie uwielbiają grać na różnych instrumentach i tańczyć, między innymi świetnie grają dłońmi na bębnach. My też dzisiaj spróbujemy swoich sił z wygrywaniem melodii”. Nauczycielka tłumaczy, że zadaniem dzieci będzie powtarzanie tego, co robi. Następnie prezentuje rytmy do powtarzania, dzieci ją naśladują:

- dwa kłaśnięcia w dłonie przed sobą, trzy uderzenia dłońmi w kolana, jedno uderzenie dłońmi w podłogę,
- dwa uderzenia dłońmi w kolana, trzy uderzenia dłońmi w podłogę, jedno kłaśnięcie w dłonie nad głową,
- dwa uderzenia prawą dłonią w prawe kolano, dwa uderzenia lewą dłonią w lewe kolano, jedno uderzenie dłońmi w podłogę, trzy kłaśnięcia w dłonie przed sobą itp.

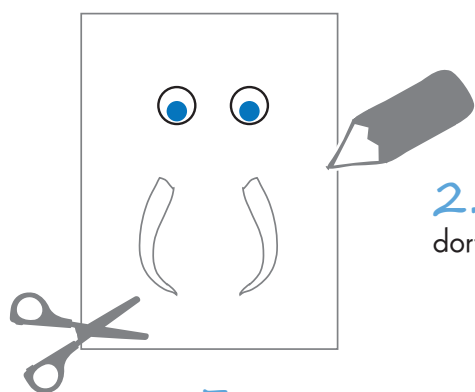
Praca plastyczna

Słoń

Potrzebne będą: kartka A4 w białym i szarym kolorze, ołówek, gumka, flamastry, nożyczki, szary kubek papierowy, klej.

Wykonanie:

1. Nauczycielka mówi dzieciom, że teraz każde z nich zrobi swojego słonia.

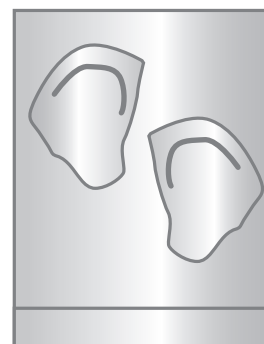

2. Następnie na białej kartce rysujemy kły i oczy słonia, flamastrami dorysowujemy źrenice i wycinamy wszystkie elementy.

3. Na szarej kartce rysujemy uszy słonia i wycinamy je, a także pasek papieru o szerokości około 1 cm, wzdłuż krótszego boku kartki – to będzie trąba.

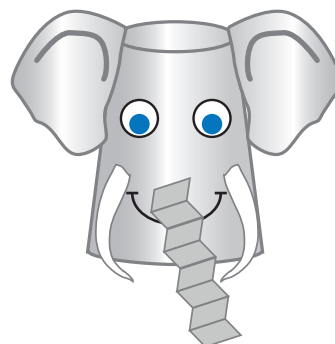

4. Pasek papieru składamy raz w jedną, raz w drugą stronę, tworząc długą „harmonijkę”.

5. Stawiamy kubek do góry dnem, na górze kubka przyklejamy oczy, na brzegach kubeczka uszy – smarujemy i przyklejamy tylko brzeg uszu, tak aby reszta odstawała od kubka.

6. Na środku kubka rysujemy uśmiech i przyklejamy trąbę – smarujemy klejem początek harmonijki (pierwsze zagięcie), tak aby całość paska odstawała od kubeczka. Po obu stronach trąby przyklejamy kły.

7. Słoń do zabawy gotowy.

SCENARIUSZ 10

Gdy sam rady już nie dajesz, o pomoc prosisz i ją dostajesz

Grupa

wiekowa: 5-6-latki

Czas trwania

zajęć: około 45 minut

Formy

pracy:

zbiorowa, grupowa

w parach, indywidualna

Cele ogólne:

- zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Rzepka”,
- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych,
- zapoznanie z literaturą dziecięcą,
- rozwijanie umiejętności uważnego słuchania tekstu,
- poszerzanie wiedzy o otoczeniu przyrodniczym,
- wspieranie rozwoju fizycznego,
- doskonalenie koordynacji ruchowej,
- rozwijanie koncentracji,
- nauka współpracy w mniejszych grupach i w parach,
- propagowanie właściwych postaw społecznych.

Cele szczegółowe – dziecko:

- zna i wymienia warzywa rosnące w ogródku,
- uważnie słucha wiersza Juliana Tuwima „Rzepka”,
- odpowiada na pytania do wiersza,
- wie, że należy pomagać innym,
- odpowiednio reaguje na sygnały Nauczycielki w zabawie,
- układa historyjkę obrazkową zgodnie z kolejnością wydarzeń w wierszu,

- uczestniczy w zabawach wzmacniających siłę i koordynację ruchową,
- wykonuje ćwiczenia z elementem przepychania w parach,
- współpracuje z rówieśnikami z drużyny,
- wie, jak wygląda i smakuje rzepa,
- bierze udział w ćwiczeniach oddechowych i zabawach relaksacyjnych,
- wykonuje ćwiczenia z karty pracy,
- tworzy pracę plastyczną.

Metody pracy:

słowna, czynna, oglądowa

Pomoce dydaktyczne:

karta pracy nr 10, wiersz Juliana Tuwima „Rzepka”, tamburyn, plansze obrazkowe z bohaterami wiersza, na których znajdują się: dziadek, babcia, wnuczek, pies, kot, kura, gąska, bocian, żaba, kawka oraz rzepka, lina, wstążka, woreczek, czerwone i zielone karteczki (w takiej ilości, aby podzielić dzieci na dwie równe drużyny), papierowa taśma klejąca, biała rzepa, nóż, deska do krojenia, balon dla każdego dziecka.

Przebieg zajęć:

1. „Co rośnie w ogródku?” – zabawa na powitanie.

Dzieci siadają w kole na dywanie. Nauczycielka mówi, że dzisiejsze zajęcia będą związane z pewnym warzywem: „Ciekawe, czy uda wam się je odgadnąć”. Zadaniem dzieci jest wymieniać kolejno warzywa, które rosną w ogródku. Każde dziecko wymienia jedną nazwę, np.: marchewka, pietruszka, ogórek, pomidor, kapusta, rzepa, sałata, ziemniaki, seler itd. Jeśli jedno z dzieci wymieni rzepę, Nauczycielka potwierdza, że właśnie o tym warzywie będzie dzisiaj mowa. Jeśli nazwa ta nie zostanie wymieniona, Nauczycielka stara się naprowadzić dzieci, np. mówiąc, że nazwa tego warzywa rozpoczyna się głoską „rz” lub sama podaje nazwę.

2. Zapoznanie z wierszem Juliana Tuwima „Rzepka”.

Nauczycielka czyta wiersz, a dzieci uważnie słuchają:

Zasadił dziadek rzepkę w ogrodzie,
Chodził tę rzepkę oglądać co dzień.
Wyrosta rzepka jędrna i krzepka,
Schrupać by rzepkę z kawałkiem chlebaka!
Więc ciągnie rzepkę dziadek niebożę,
Ciągnie i ciągnie, wyciągnąć nie może.

Zawołał dziadek na pomoc babcię:
„Ja złapię rzepkę, ty za mnie złap się!”
I biedny dziadek z babcią niebogą
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą.
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!

Przyleciał wnuczek, babci się złapał,
Poci się, stęka, aż się zasapał!
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą.

Zawołał wnuczek szczeniaczka Mruczka,
Przyleciał Mruczek i ciągnie wnuczka!
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!

Na kurkę czyhał kotek w ukryciu,
Zaszczekał Mruczek: „Pomóż nam, Kiciu!”.
Kicia za Mruczka,
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!

Więc woła Kicia kurkę z podwórka,
Wnet przyleciała usługna kurka.
Kurka za Kicię,
Kicia za Mruczka,
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!

Szła sobie gąska ścieżyną wąską,
Krzyknęła kurka: „Chodź no tu, gąsko!”.
Gąska za kurkę,
Kurka za Kicię,
Kicia za Mruczka,
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!

Leciał wysoko bocian-długonos,
„Frużę tu, boćku, do nas na pomoc!”.
Bociek za gąskę,
Gąska za kurkę,
Kurka za Kicię,
Kicia za Mruczka,
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
Oj, przydałby się ktoś na przyczepkę!
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciągną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!

Skakała drogą zieloną żabka,
Złapała boćka – rzadka to gratka!
Żabka za boćka,
Bociek za gąskę,
Gąska za kurkę,
Kurka za Kicię,

Kicia za Mruczka,
Mruczek za wnuczka,
Wnuczek za babcię,
Babcia za dziadka,
Dziadek za rzepkę,
A na przyczepkę
Kawka za żabkę,
Bo na tę rzepkę
Też miała chrapkę.

Tak się zawzięli,
Tak się nadęli,
Że nagle rzepkę
Trrrach!! – wyciągnęli!
Aż wstyd powiedzieć,
Co było dalej!
Wszyscy na siebie
Poupadali:

Rzepka na dziadka,
Dziadek na babcię,
Babcia na wnuczka,
Wnuczek na Mruczka,
Mruczek na Kicię,
Kicia na kurkę,
Kurka na gąskę,
Gąska na boćka,
Bociek na żabkę,
Żabka na kawkę
I na ostatku
Kawka na trawkę.

3. Rozmowa na temat wiersza – Nauczycielka zadaje dzieciom pytania:

- O czym opowiada wiersz?
- Jakie warzywo rośnie w ogródku dziadka?
- Jaki kłopot pojawił się, gdy dziadek chciał wyrwać rzepkę?
- Czego zabrakło dziadkowi?
- Czy wy dalibyście radę wyrwać rzepkę?
- Czy jesteście silni?
- Co dziadek zrobił, gdy sam nie mógł wyrwać rzepki?
- Kto pomagał dziadkowi?
- Czy udało się wyrwać rzepkę z ogródka?
- Dzięki czemu udało się wyrwać rzepkę?
- Czy pomaganie innym to dobre zachowanie?

- Czy pomagacie swoim kolegom i koleżankom?
- Czy pomagacie swoim rodzicom, dziadkom w domu?
- Czy podobał wam się wiersz?

Nauczycielka po zajęciach zachęca rodziców do przeczytania wiersza dzieciom w domu oraz do codziennego czytania wierszy (książek) dzieciom, aby rozwijać ich zainteresowania czytelnicze.

4. „Swoją siłę ćwiczymy” – zabawa muzyczno-ruchowa.

Nauczycielka prosi dzieci, aby dobrały się w pary, tak aby dzieci były podobnego wzrostu. Następnie tłumaczy, że dzieci będą teraz ćwiczyć swoją siłę. Gdy Nauczycielka gra na tamburynie, wszystkie dzieci spacerują po dywanie. Gdy tamburyn ucichnie, dzieci szukają swojej pary i wykonują ćwiczenie – stają do siebie tyłem, w taki sposób, że dotykają się plecami, chwytają się pod ręce i unoszą swojego partnera do góry, a sami pochylają się do przodu. Następnie zamieniają się rolami. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.

5. „Kto tu pomagał?” – zabawa dydaktyczna.

Nauczycielka siada z dziećmi na dywanie i pyta, czy bohaterowie wiersza zachowali się właściwie pomagając dziadkowi. Wspólnie rozmawiają, dlaczego należy pomagać innym. Następnie Nauczycielka pokazuje dzieciom plansze obrazkowe z bohaterami wiersza. Na planszach znajdują się: dziadek, babcia, wnuczek, pies, kot, kura, gąska, bocian, żaba, kawka oraz rzepka. Tłumaczy, że zadaniem dzieci będzie ustalenie kolejności wydarzeń z wiersza – ułożenie obrazków w takiej kolejności, w jakiej pojawiały się postacie pomagające dziadkowi w wierszu. Nauczycielka czyta wiersz ponownie, a dzieci układają plansze. Po ułożeniu i sprawdzeniu kolejności wydarzeń Nauczycielka wspólnie z dziećmi przelicza, ile osób było potrzebnych do wyrwania rzepki.

6. Wykonanie karty pracy nr 10 „Gdzie jest rzepka?”.

7. „Przeciąganie liny” – zabawa ruchowa.

Nauczycielka zaprasza dzieci na dywan. Rozkłada na dywanie linę z zaznaczonym środkiem (np. zawiązaną wstążką) i tłumaczy dzieciom, że tak jak bohaterowie wiersza ciągnęli rzepkę, dzieci będą przeciągać linę – w tym celu muszą ze sobą współpracować i sobie pomagać. Nauczycielka dzieli dzieci na dwie drużyny, np. poprzez wyciąganie z woreczka zielonych i czerwonych karteczek, w takiej ilości, aby podzielić dzieci na dwie równe grupy. Drużyny ustawiają się

w dwóch kolejkach naprzeciwko siebie. Na środku dywanu, między dwoma drużynami, Nauczycielka zaznacza linię papierową taśmą klejącą. Jeśli jedna z drużyn przekroczy linię, ich przeciwnicy wygrywają. Nauczycielka daje dzieciom linę, tak aby jej środek znajdował się dokładnie nad linią na dywanie i rozpoczyna zabawę. Dzieci przeciągają linę kilkakrotnie.

8. „Dużo siły mamy, bo mięśnie wzmacniamy” – zabawa ruchowa z elementem przepychania.

Nauczycielka zaprasza dzieci na dywan i prosi o dobranie się w pary. Tłumaczy dzieciom, że teraz będą wzmacniać swoje mięśnie, aby być silnym, jak bohaterowie wiersza. Dzieci siadają w parach,

stykając się plecami, w miejscu wcześniej wyznaczonej linii na dywanie, ręce trzymają splecione przed sobą, a za pomocą siły nóg próbują przepchnąć swojego partnera na jego stronę. Następnie Nauczycielka prosi o zmianę dzieci w parach i instruuje, jak wykonać kolejne ćwiczenie. Dzieci kucają naprzeciwko siebie w dowolnym miejscu na dywanie, stykają swoje otwarte dłonie z dłońmi partnera i próbują go odepchnąć, tak aby przeciwnik stracił równowagę. Ćwiczenia powtarzamy kilkakrotnie.

9. „Rzepa – co to za warzywo?” – pogadanka przyrodnicza.

Nauczycielka zaprasza dzieci do koła na dywanie. Przyноси białą rzepę i prezentuje ją dzieciom. Każde dziecko może ją dotknąć i powąchać. Następnie Nauczycielka tłumaczy, że rzepa to warzywo, które ma bardzo dużo

witamin i dobrze wpływa na naszą odporność, czyli broni nas przed chorobami. Nauczycielka pyta dzieci, czy są chętne, aby spróbować, jak smakuje rzepa. Myje i kroi warzywo na cienkie plasterki, sama próbuje i daje chętnym dzieciom do spróbowania. Następnie rozmawia z dziećmi na temat smaku rzepy – jest lekko słodka, ostra i bardzo chrupiąca.

10. „Dmucha wiatr” – zabawy relaksacyjne na pożegnanie.

Nauczycielka zaprasza dzieci do koła na dywanie. Prosi, aby zamknęły oczy i spróbowały sobie wyobrazić, że są w pięknym ogródku, gdzie cicho szumi ciepły wietrzyk i świeci słońce. Na początek prosi dzieci, aby spróbowały dmuchać ustami, robiąc lekki wiatr. Następnie rozdaje każdemu dziecku balon i prosi o nadmuchiwanie go według instrukcji: „Najpierw wpuszczamy do balonika lekki wiatr, czyli delikatnie dmuchamy. Balon potrzebuje silniejszego wiatru. Teraz bierzemy duże, głębokie oddechy i mocno dmuchamy balon – zamkniemy w nim prawdziwą wichurę”. Nauczycielka pomaga zawiązać nadmuchiwane balony – dzieci mogą je odbijać między sobą, siedząc w kole.

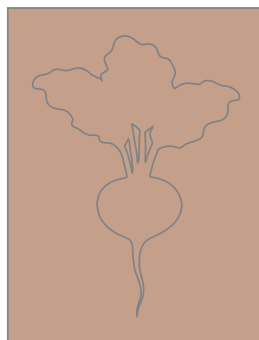
Praca plastyczna

Rzepka

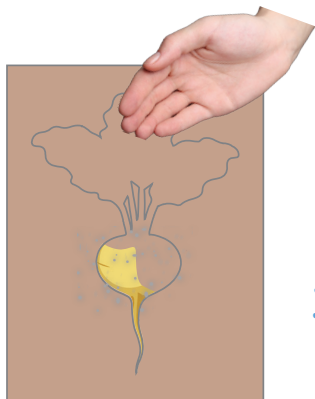
Potrzebne będą: jasnobrązowa kartka papieru A4, ołówek, gumka, klej, kasza manna, zielona plastelina.

Wykonanie:

1. Nauczycielka prosi dzieci, aby przypomniały sobie, jak wygląda rzepa.

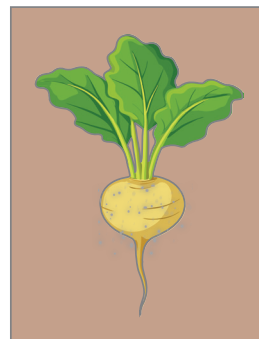

2. Następnie rysujemy rzepę, pamiętając o jej głównych częściach: korzeń, łodygi i liście.

3. Korzeń rzepy smarujemy klejem i posypujemy kaszą.

4. Zieloną plasteliną wyklejamy łodygi i liście.

5. Gotowe pracę zawieszamy na przedszkolnej wystawie.

seria

Akademia Przedszkolaka

